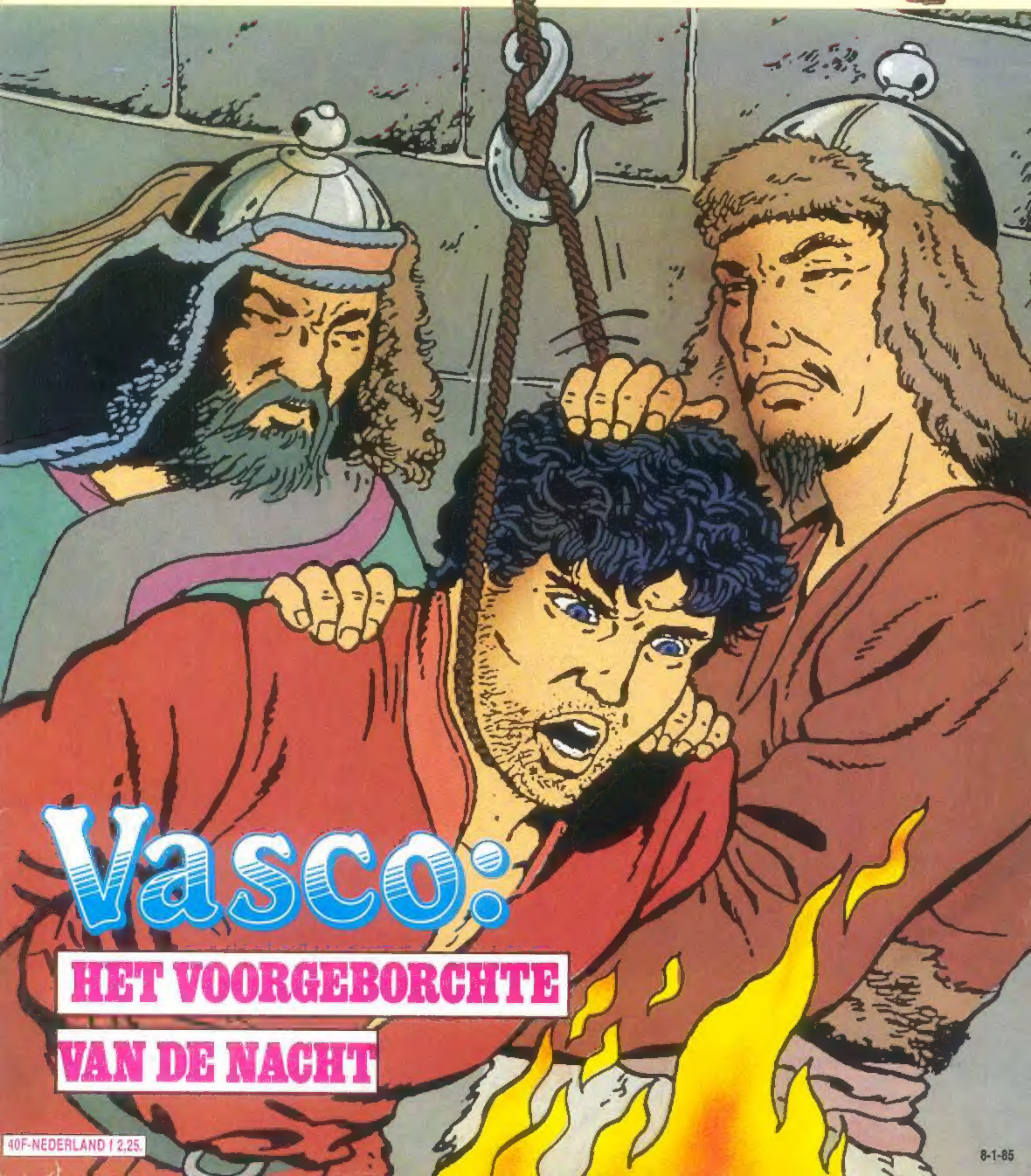
kuifje

SAMEN MET THORGAL NAAR HET GEVAARLIJKE LAND QÂ!

Nr 2
40e jaargang

HET WEEKBLAD VOOR DE SUPER-JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

OVER FIETSERS EN ZO...

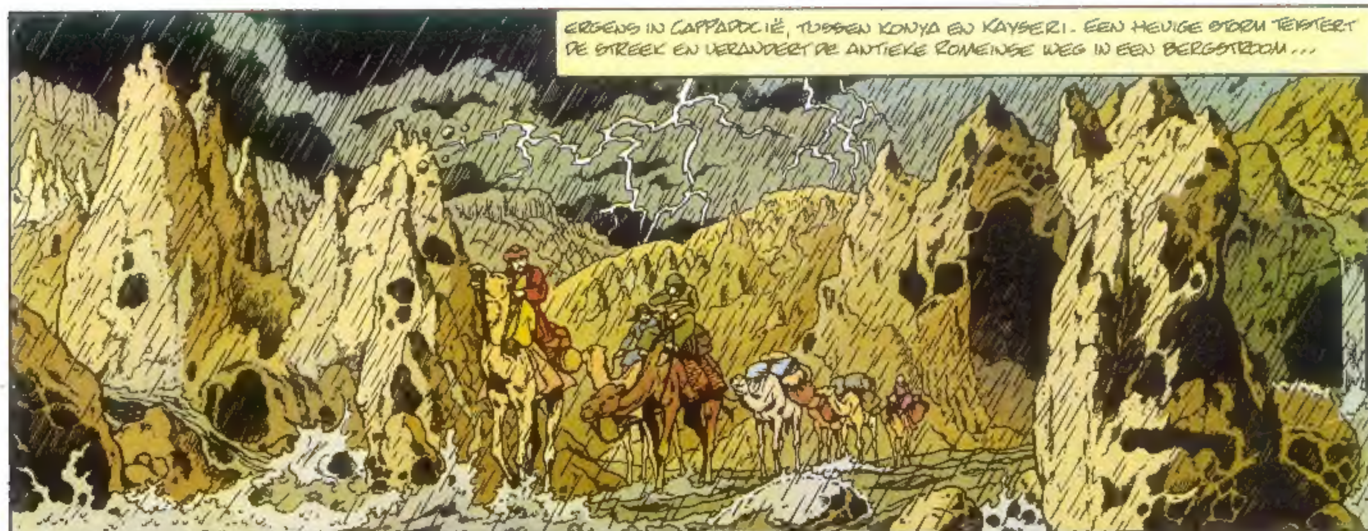
Er was een tijd dat het mijn grote droom was bij het weekblad Humo aan de slag te kunnen omdat, volgens mij, uit het produkt zelf overduidelijk bleek dat er op die redaktie een uitstekende sfeer heerste en dat er daar nogal wat afgelachen werd. Maar recente ontwikkelingen in de perswereld zijn er de oorzaak van dat ik mijn ambities verlegd heb. Nu wil ik kost wat kost op het Ministerie van Verkeerswezen of bij de Hoge Raad voor Verkeersveiligheid komen. Dààr kun je pas lachen! Getuige daarvan de volkomen stupiede publiciteitscampagnes die deze «diensten» weten op te zetten.
Een voorbeeld. «Sinds de IC/IR-regeling duurt uw dagelijks dutje op de trein wat korter», of iets van die strekking. Het is duidelijk dat de mafpeer die deze slogan verzonnen heeft de nieuwe uurregeling nooit heeft ingekeken. Hoewel... Je dutje duurt inderdààd minder lang, maar dat komt **niet** doordat je sneller ter bestemming bent. Dat komt doordat je zes keer moet overstappen om binnen een redelijke tijdslimiet van Mortsel-Oude-God in Brussel-Zuid te geraken. En forenzen mogen het dan al ver geschopt hebben op het vlak van maffen-in-onkomfortabele-omstandigheden, ik heb er nog geen enkele gezien die slapend kan «overstappen», zoals dat heet in het jargon.
De reklamespotjes voor de TV zijn ook altijd leuk. In het meest recente onding van die aard zie je een «eenzame fietser» (Hoe sterk is de -?) een penibele reuzenslalom uitvoeren tussen 28 dozijn ronkende, glimmende wagens. Je hart staat stil als je met dit apocalyptisch beeld gekonfronteerd wordt en je verwacht dan ook een vermanend kommentaar in de aard van: «Automobilisten, ook fietsers hebben recht op leven». Maar neen. In plaats daarvan hoor je een opgewekte stem die verkondigt dat in 1984 de wegen van **iedereen** zijn, van fietsers en van automobilisten. Kijk, dit soort kletspraat kan alleen in België, het enige land waar gemeentebesturen straffeloos, jaar na jaar, miljoenen franken op de begroting kunnen knallen «voor aanleg en onderhoud van fietspaden», terwijl er op het grondgebied van die gemeenten in geen velden of wegen fietspaden te bespeuren zijn. Dit is geen zotte klap. Dit is realiteit, en daar hebben alle «Nieuwsgierige Hasselaars» en «Stiekelzjangen» niks aan kunnen veranderen.
Je zal je als fietser maar eens in het verkeer mengen. Ik smaak elke dag het trieste genoegen dit te mogen doen op de piekuren. Ik kan hier voor eventuele debutanten dan ook enkele vuistregels weggeven, getoetst aan de praktijk, die hun overlevingskansen in de ochtend- en/of avondspits gevoelig verhogen.
In de stad verdient het aanbeveling niet àl te «keurig rechts» te rijden. Autobestuurders hebben de rottige gewoonte dan rakelings langs je heen te scheren en het minste rukje aan je stuur doet je dan onder de wielen van een vrachtwagen belanden. Rij liever een gezellig eind op de rijstrook (ook niet overdrijven), zodat potentiële moordenaars verplicht zijn achter je te blijven tot er geen tegenliggers meer zijn.
Op gevaar af voor «male chauvinist pig» uitgescholden te worden: hoed je in alle omstandigheden voor vrouwelijke bestuurders, mannelijke bestuurders met een hoed op en bestuurders van wagens met «jonge» nummerplaten, al is dat laatste niet ècht een regel. Vrouwen blijven, alle onnozele stickers ten spijt, de onbetwiste meesters van het «links pinken, rechts afdraaien», van het dubbel parkeren (bij voorkeur op die reep asfalt die voor fietspad doorgaat) pal voor de ingang van de supermarkt en van het achteloos openzwaaien van autodeuren vlak voor je wielen.
Maar waar het er bij vrouwen eigenlijk allemaal nog onschuldig en zonder bloeddorstige bijbedoelingen aan toegaat zijn er wel degelijk gemotoriseerde weggebruikers die met sinistere koelbloedigheid de zwakken in het verkeer naar het leven lijken te staan. Onder deze kampioenen van de Death Race 2000 horen de heren-met-hoeden thuis. Demente bejaarden die rondscheuren in kolossale sleeën die volgens mij per strekkende meter over de toog gaan. Zij zullen zelden een echte overtreding begaan, maar zij rijden wel op een dermate belachelijke manier dat zij, bij wijze van spreken, zelfs een gevaar vormen voor mensen die op de derde verdieping van een flatgebouw naar de TV zitten te kijken.
Kwa efficiëntie bij het afmaken van fietsers worden heren-met-hoeden echter royaal op achterstand gereden door de «jonge nummerplaten», kleuters die blijkbaar van de ene speelbox in de andere terecht gekomen zijn zonder de gebruikelijke ontwikkelingsstadia tussen die twee periodes doorgemaakt te hebben, puisterige snotneuzen die door de straten stunten achter hun grote bek aan, pochende praalhanzen die viriliteit verwarren met het op een debiele manier hanteren van stuurwiel en gaspedaal.
Je zal je kind maar het verkeer insturen per fiets. En dan maar liggen leuteren over «de fietser moet zichzelf zichtbaar maken»... Ik geef het hen op een briefje, die administratieve klunzen: het feit dat ze de fietsers als glimwormen de weg opjagen zal het aantal verongelukte schoolkinderen niet gevoelig verminderen. Maar het is een handige manier om van je verantwoordelijkheid af te komen. Hoe zei Bernard Kemp het ook weer?... «Ik weet dat dit bijna woorden in de wind zijn in een tijd dat primairen het voor het zeggen hebben bij een ruim op sensatie belust publiek. Toch zeg ik het maar. Je kan nooit weten...»
Voorwaar een opmerking die dikwijls kan geplaatst worden.

Peter Thoresen

VASCO

HET VOORGEBORCHTE VAN DE NACHT

SLA OM

VASCO

EEN DEMON!?

ERTEGUN! WAAROM SCHREEUW JE ALS EEN JONGE VROUW?
IEMAND BELOERDE ONS, DAARBOVEN!
EEN DEMON, ZEG IK JE!
OF EEN BEEST... LATEN WE ONS SNEL VERSCHUILEN!

DE NACHT IS GEVALLEN. IN WAT EENS EEN ROTSKERK WAS ZITTEN DE MANNEN NU IN STILTE TE ETEN, GEOBSEDEERD DOOR HUN ANGST...

DE BEESTEN LIJKEN NERVEUS...
SSST... HOOR JE DAT GELUID?

STOP MET SIDDEREN! EEN TURKOMAN VERACHT ANGST. BOGHRUL, NEEM EEN FAKKEL EN DOORZOEK HET ACHTERSTE VAN DE GROT.
EH...

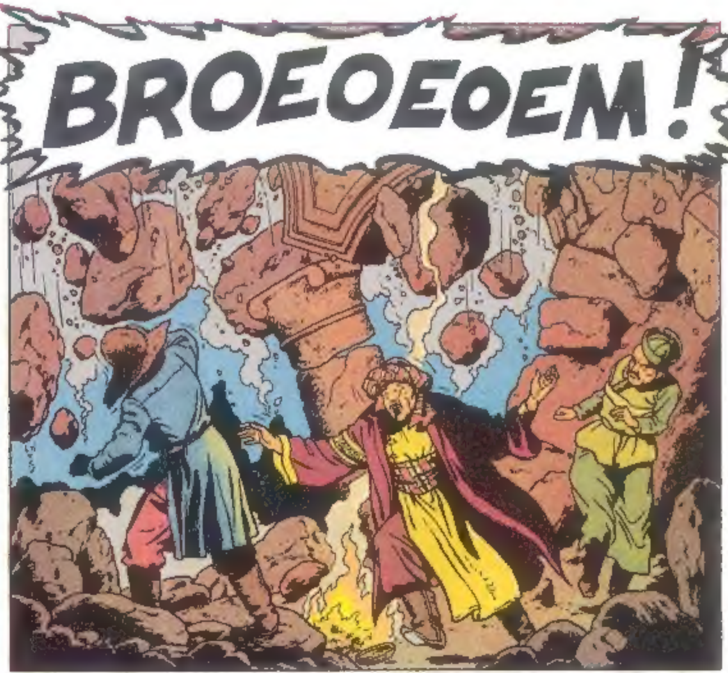

EEN ZUILENGANG... TOT HOE DIEP DRINGT HET HIER DOOR?

INDRUKWEKKEND... EEN GETUIGENIS VAN EEUWEN HER.

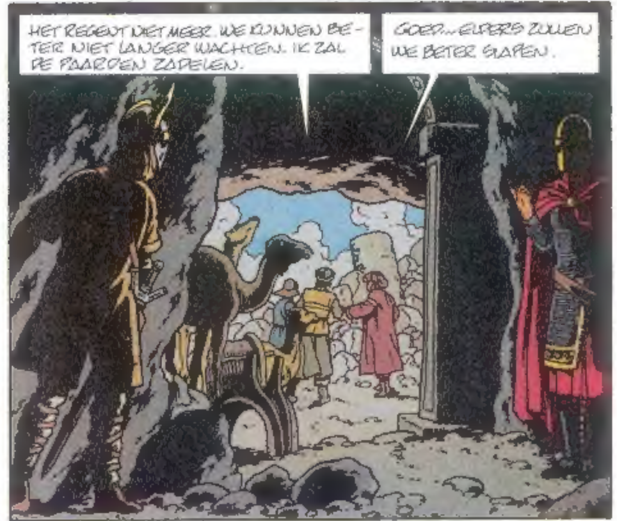

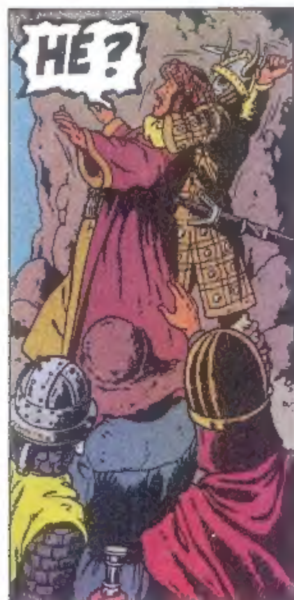

AAAAAH! BOGHRUL!
SSST!

BROEOEOEOEMM
BIJ ALLAH! WAT IS DAT NOU WEER?

BROEOEOEM!

BIJ DE BAARD VAN DE PROFEET, DE INSTORTING HEEFT ONS BIJNA INGESLOTEN!
ONGETWIJFELD EEN BLIKSEMINSLAG.
OF JOUW DEMON!

HET REGENT NIET MEER. WE KUNNEN BETER NIET LANGER WACHTEN. IK ZAL DE PAARDEN ZADELEN.
GOED... ELDERS ZULLEN WE BETER SLAPEN.

HÉ?

ZONDER TE WETEN WAT ZE OVERKOMT BIJTEN IN EEN OOGENBLIK TWEE VAN DE DRIE TURKOMANEN IN HET STOF.
ER IS ER NOG ÉÉN!

DIE MOET ZICH ACHTER DIE KAMELEN VERBORGEN HEBBEN...

TE DROMMEL! HIJ ZAL ONS NOG ONTSNAPPEN

SLA OM

VASCO

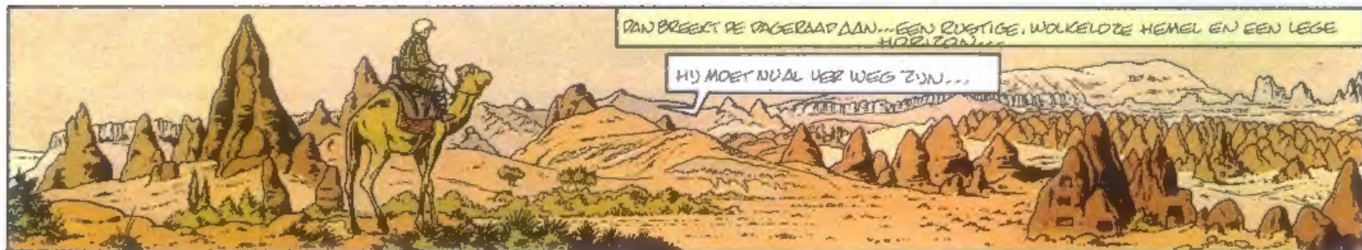
GEEN GETUIGEN! GRIJP HEM, KOSTE WAT HET KOST!
REKEN MAAR!

JULLIE, VERZAMEL DE BEESTEN EN DE LADING! JIJ, WIS ALLE SPOREN UIT. LAAT ER NIETS ACHTERBLIJVEN!

IN DEZE MAANLOZE NACHT KAN HET WEL EENS EEN ZWARE ACHTERVOLGING WORDEN. HIJ VLUCHT ONGETWIJFELD NAAR KAYSERI... WE ZULLEN ZIEN!

DAN BREEKT DE DAGERAAD AAN... EEN RUSTIGE, WOLKELOZE HEMEL EN EEN LEGE HORIZON...
HIJ MOET NU AL VER WEG ZIJN...

VERDEROP HEEFT DE STORM ANDERE SLACHTOFFERS GEMAAKT. VAN WAT EEN SCHITTERENDE STOET WAS IS NIETS OVER DAN LIJKEN EN PUIN. EN TERWIJL AAN DE HEMEL DE ONVERMIJDELIJKE ROOFVOGELS VERSCHIJNEN, KIJKEN VIER OVERLEVENDEN VERSUFT TOE...

VERDWIJN, SMERIGE BEESTEN!
WE MOETEN DE DODEN BEGRAVEN...

ZO ZIJN ALTHANS HUN OVERSCHOTTEN BESCHUT...
WE ZULLEN STERVEN IN DEZE WOESTIJN... GEEN WATER... GEEN VOEDSEL...

HÉ! EEN KAMEELDRIJVER! HELA!!

OF DE DUIVEL HEM OP DE HIELEN ZIT! JAMMER, HIJ HAD ONS MISSCHIEN KUNNEN HELPEN...

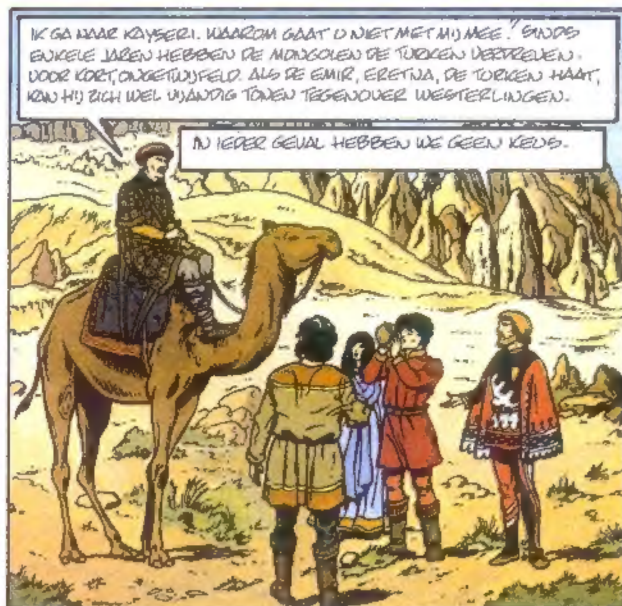

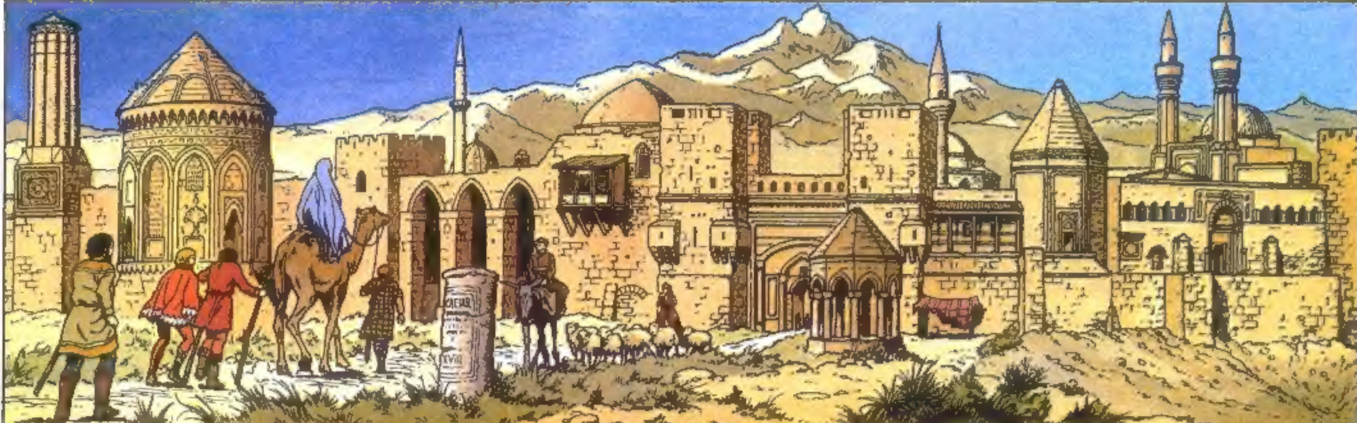

5

TEGEN HET EIND VAN DE MIDDAG KRIJGEN GEOFFREY EN ZIJN GEZELLEN KAYSERI IN HET OOG, HET ANTIEKE CAESAREA, TRILLEND IN DE ONDERGAANDE ZON. HET STADSGEWOEL STELT DE OVERLEVENDEN WAT OP HUN GEMAK... EN GEEN VAN HEN WEET DAT ZE OP WEG ZIJN NAAR **DE HEL**!

SLA OM

VASCO

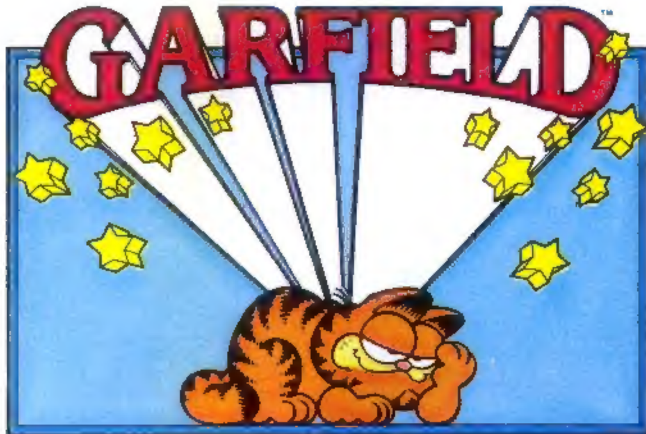

* OP MUZIEK GEZETTE KORAN-VERZEN. (2) KETTERS.

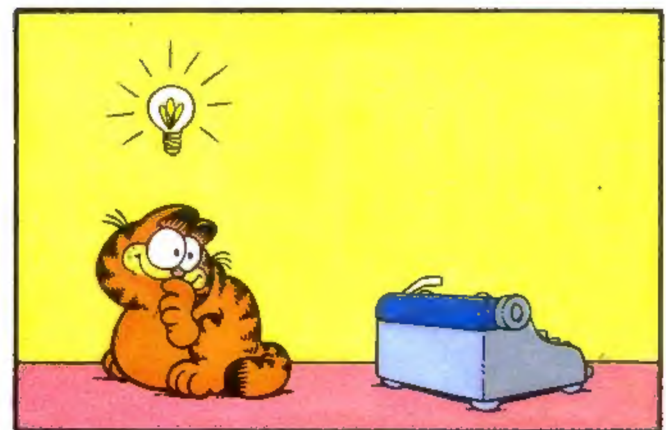
wordt vervolgd

GARFIELD

PAK DIE MUIS!

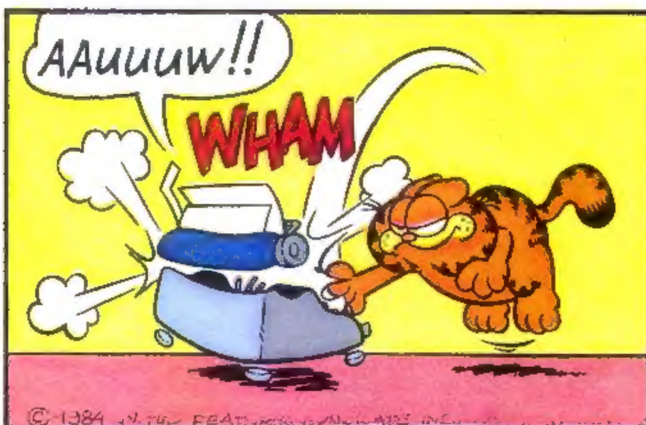

GARFIELD, WAAROM VANG JIJ GEEN MUIZEN, ZOALS ANDERE KATTEN!
IK KAN GEEN MUIZEN PIJN DOEN, WANNEER DRINGT DAT NU TOT JE DOOR?!

LIEVE JAN
IK WIL JE IETS VERTELLEN OVER MIJN ZWAK VOOR MUIZEN.....
TIK TIK TIK

MET VRIENDELIJKE GROETEN
GARFI xxxxxxxxxxxx
ER ZIT IETS TUSSEN
TIK TIK TIK

K4

AAuuuw!!
WHAM
© 1984

HET SPIJT ME KLEINTJE!

GOUDEN KLASSIEKERS TE KOOP AANGEBODEN!

De schitterende reeks BLAKE EN MORTIMER van Edgar P. Jacobs is nu in harde kaft verkrijgbaar. 10 delen zijn in deze reeks verschenen:

- Het geheim van de Zwaardvis — deel 1
- Het geheim van de Zwaardvis — deel 2
- Het geheim van de Grote Pyramide — deel 1
- Het geheim van de Grote Pyramide — deel 2
- Het gele teken
- Het raadsel van Atlantis
- S.O.S. Meteoren
- De valstrik
- Het halssnoer van de koningin
- De 3 formules van professor Sato — deel 1

Je kan ze bestellen door overmaking van fl. 12,50 per deel het bedrag op gironummer 561 90 04 ten name van Lombard Uitgaven Nederland, Zandvoort.

BIJ DE BETALING DUIDELIJK VERMELDEN WELKE DELEN JE WENST TE ONTVANGEN.

Twee weken na ontvangst van de betaling worden de albums bij jou thuis bezorgd.

SPECIALE AANBIEDING! Als je de hele reeks in één keer bestelt betaal je geen fl. 125, maar fl. 100!!!

Afzonderlijke delen blijven fl. 12,50 per deel kosten.

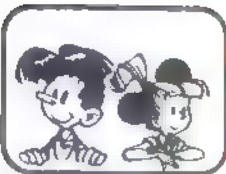

DEZE ALBUMS ZIJN OOK VERKRIJGBAAR IN IEDERE GOEDE STRIPSPECIAALZAAK

TON en TINNEKE

WALLI
BOM

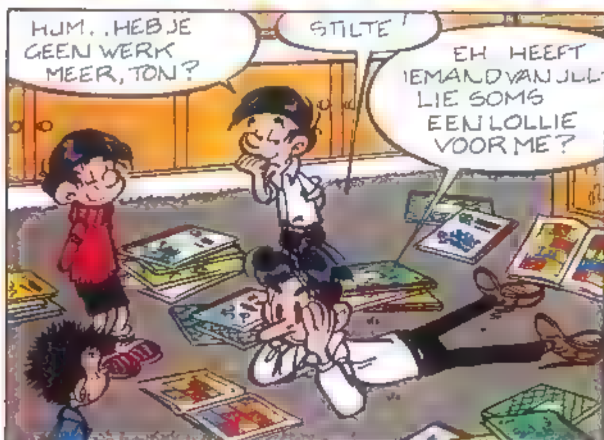

107.

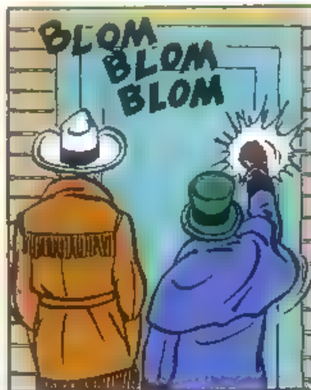

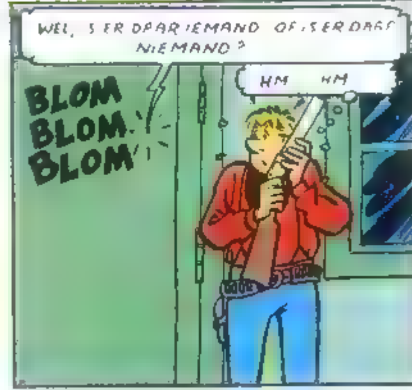
CHICK BILL

TIBET

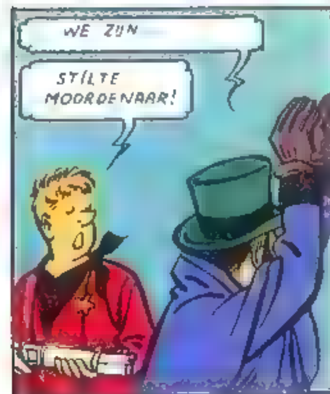

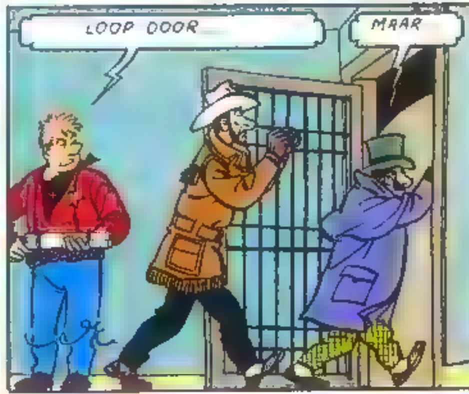

SAMENVATTING: Kid heeft (een heel klein beetje) willen profiteren van de afwezigheid van Dog Bul d e helaas achter hem stond s Nachts wordt Kid bang na het lezen van een grieze ig boek

DE PIJPEKOP

SLA OM

CHICK BILL

DANK JE, JONGE VRIEND!
TOT JE DIENST, MIJNHEER!

IK VRAAG ME TOCH AF WAT DIE GOEIE, BRAVE ARMAND UITGESTOKEN HEEFT OM IN DE GEVANGENIS TE GERAKEN...

HÉ, BUIK!
HALLO, JAAK!

DAT IS EEN VERRASSING! ADGEDY! PIETER ADGEDY WAT DOE JIJ IN DIT VERLOREN NEST?

MIJN WAARDE MEESTER, IK BEN BURGEMEESTER VAN DIT "VERLOREN NEST"!
WAARACHTIG!.. IK FELICITEER JE, VRIEND!

DANK JE! EN WAARAAN HEBBEN WE DE EER VAN JE BEZOEK TE DANKEN?
IK KOM PLEITEN VOOR EEN VAN MIJN VRIENDEN, DE NOTARIS ARMAND TEST. JOUW SHERIFF HEEFT HEM IN DE DOOS GEDRAAID!

MAAR DE SHERIFF IS WEG! DAN IS HET ZONDER TWIJFEL ZIJN ADJUNKT, KID ORDINN, DIE JE VRIEND ACHTER SLOT EN GRENDEL ZETTE!.. IK ZAL STRAKS EENS EVEN GAAN KIJKEN .. BEN JIJ GEKWETST AAN JE OOG?.

HO! HET IS NIET ERG! EEN STOFJE INGEVLOGEN. BINNEN ENKELE DAGEN KAN IK DIE BAND AFDOEN. TOT STRAKS, MIJN BESTE ADGEDY!

EN EVEN LATER
TOK TOK TOK
BINNEN!

DAG, JONGEMAN! WEL, JIJ AMUSEERT JE ER MEE EERLIJKE MENSEN OP TE SLUITEN?
JAAK DE EENOOG!

JAAK, EINDELIJK! WIJ WANHOOPTEN REEDS! STEL JE VOOR DAT DIE SLUNGEL...

EEN BEETJE GEDULD, VRIENDEN! JULLIE ZULLEN IN EEN OMMEZIENTJE UIT DE GEVANGENIS ZIJN!
JA WIJ HOPEN HET!

MIJNHEER DE ADJUNKT VERTEL ME EENS WELKE BEWIJZEN JIJ HEBT TEGEN DEZE HEREN.
HELA!

JAAK DE EENOOG, IN NAAM DER WET, IK NEEM JE GEVANGEN!

WAT BETEKENT DAT
DIE MAN IS TOTAAL GEK!

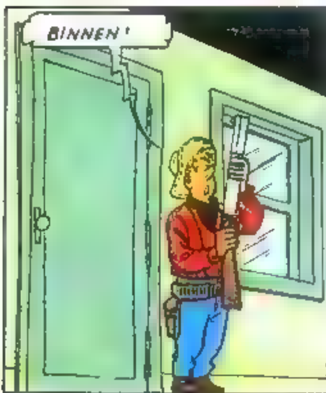

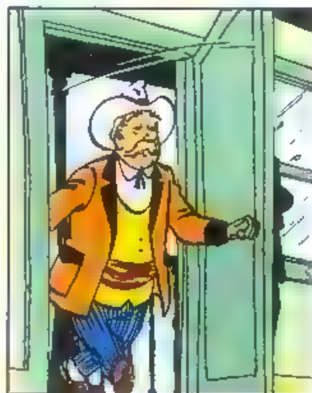

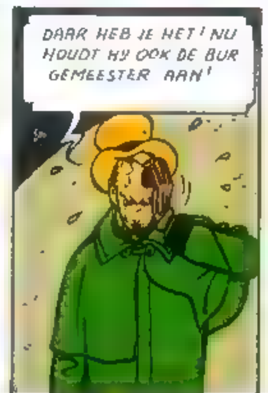

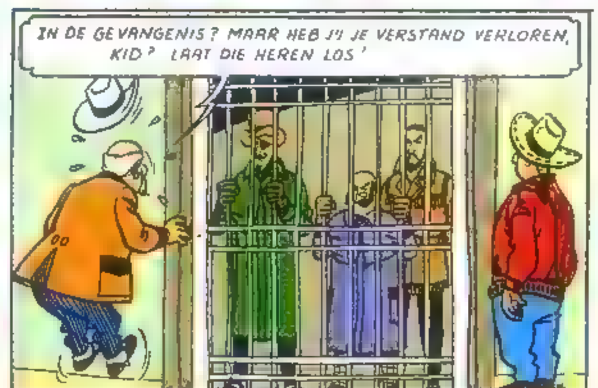

wordt vervolgd

Kort voor het duister invalt gaan de olifanten naar de drinkplaatsen om te drinken en te baden, alvorens in stilte naar de uithoek van de savanne te gaan waar ze de nacht doorbrengen. (Kilagoni, Tsavo — Kenya)

De volwassen dieren bewaken de jongen streng en houden ze in het midden van de kudde als ze stilhouden.
(Amboseli — Kenya)

De gieren hebben hun aaseterswerk gedaan. Zoek maar niet naar de kop en de slagtanden van de olifant: de menselijke gieren zijn al eerder langs geweest...
(Tsavo — Kenya)

DE AFRIKAANSE OLIFANT een weerloos dier

Met troepen van enige honderden, militair georganiseerd, zwaar bewapend met Kalachnikovs AK-47, Duitse G-3's en andere automatische wapens, voeren stropers expedities uit in het binnenland van Soedan en schieten er elk jaar honderden olifanten. En overal in Afrika waar kudden olifanten zwerven is de situatie hetzelfde. Het is dus niet te verwonderen dat bijvoorbeeld in Oeganda of in de Centraal-afrikaanse Republiek niet meer dan 10% van het aantal olifanten van tien jaar geleden over is.
De oorzaak van dat bloedbad: een schandelijke spekulatie die de prijs van het ivoor heeft opgedreven van 2,30 dollar in 1970 tot 34 in 1980. En voor de spekulanten geldt: hoe bedreigder de situatie van de soort is, des te beter gaan de zaken, want de prijzen stijgen dan des te meer. Nog steeds worden er via de Emiraten, Hong Kong of Japan **tonnen** voor verhandeld onder een schijn van wettigheid. De ladingen worden inderdaad gewettigd bij de uitvoer uit Afrikaanse landen waar, hoewel het vaak om gebieden gaat waar helemaal geen olifanten meer voorkomen, de noodzakelijke papieren de handel dekken. Op basis van enkel de officiele cijfers wordt er geschat dat er elk jaar tussen de 50.000 en 100.000 dikhuiden worden afgeslacht om deze even afschuwelijke als stompzinnige handel in stand te houden.
Daar het totale aantal olifanten dat nu nog in Afrika leeft op iets meer dan een miljoen wordt geschat, is het te begrijpen dat bij deze snelheid er spoedig geen olifant meer in vrijheid zal leven.

Sterven voor de olifanten
Zo luidde de titel van het beroemde werk dat de Belg Jacques Verschuren in 1968 publiceerde. Dat is helaas nog steeds het lot van 'rangers' van de Afrikaanse Natuurreservaten die met hun geringe aantal, slechtbewapend en vaak onderbetaald, heldhaftig het onmogelijke doen om de georganiseerde razzia's tegen te houden.
En dat is dus de reden waarom na een evolutie van 60 miljoen jaar, het grootste landdier ter wereld nu weerloos is, ondanks zijn enorme massa van 3 tot 6 ton, als gevolg van een menselijke stommiteit die heel wat groter is dan hij.

En toch...
De olifant, een vreedzaam schepsel, zoals al degenen die zeker zijn van hun kracht, vormt een indrukwekkend schouwspel. Een kudde van een honderdtal of meer van die mastodonten middenin de savanne is een onvergetelijke ervaring, die gelukkig in de grote Parken en Natuurreservaten van Afrika nog steeds mogelijk is. Het betreft dan altijd een horde waarin, onder leiding van een ouder wijfje, een aantal familiegroepen bijeenleven, die elk ook weer matriarchaal bestuurd worden. In zulke stammen kwamen tot voor kort honderden dieren voor. In het midden van de groep, beschut door een waar woud van poten, worden de jongen uitstekend beschermd tegen alle roofdieren.
Wat de mannetjes betreft: zodra die geslachtsrijp zijn worden ze op afstand gehouden, maar ze blijven toch altijd in de nabijheid van de kudde waarin ze geboren zijn. De baby-olifantjes — de schatjes wegen 80 tot 120 kg bij hun geboorte — worden twee jaar lang gezoogd (met hun mond, en niet, zoals sommigen menen, met hun slurf). Gewoonlijk is er één jong per dracht, die 22 maanden duurt. Tussen elke zwangerschap ligt gemiddeld 4 tot 5 jaar.

De basis-uitrusting
Het opmerkelijkste orgaan van de olifant is ongetwijfeld zijn slurf. Dat merkwaardige aanhangsel wordt gevormd door de neus en de bovenlip en vertoont aan het uiteinde twee 'vingers' (tegen één enkele bij de Aziatische olifant).
Het beest kan er heel behendig kleine voorwerpen mee oprapen,

Een volwassen olifant kan 400 kilo planten per dag eten. Een dergelijke eetlust kan in sommige gevallen een bedreiging van de begroeiing van een Park betekenen, als de concentratie olifanten te groot is.
(Ngorongoro — Tanzania)

wortels of noten. Wat de 'buis' zelf betreft; daarmee kan hij 5 tot 8 liter water ineens opzuigen die hij dan in zijn mond giet of over zijn rug. Ook strooit hij zo wel stof over zijn huid die, ondanks zijn dikte, vrij kwetsbaar is, om het zo te beschermen tegen parasieten en de zon. Vandaar dat hij naar gelang de kleur van de bodem, allerlei kleuren kan hebben, zoals de beroemde rode olifanten van Tsavo.

Maar omdat de slurf wel degelijk ook een neus is, kan de olifant, die een zeer fijn reukorgaan heeft, er voedsel mee opsporen, de geur van vochtige aarde die een waterplaats verraadt, en de nadering van een dier, vijand of vriend.

In dat laatste geval gebruikt hij de slurf bovendien voor het verfijnde begroetingsritueel dat moet worden afgewerkt.

Onder de geavanceerde technologie waarmee de natuur hem heeft uitgerust moeten we zeker ook de grote oren noemen, die vele bloedvaten bezitten en dienst doen als koelingssysteem.

Dan komen we aan zijn befaamde verdedigingswapens.

Het zijn in feite zijn bovenste snijtanden die verlengd zijn tot 1 tot 2 meter of zelfs — maar dat zijn records uit het verleden — 3 m 48 en 106 kilo. Ze dienen voor het omwoelen van de bodem, het banen van een weg door de natuur en vooral, voor gevechten tussen mannetjes of tegen roofdieren.

Omdat die laatste, door erfelijkheid of ervaring, meestal wel op de hoogte zijn van hun doeltreffendheid, is het dikwijls al voldoende als de olifant een staaltje intimidatie weggeeft, met veel slurfgezwaai, oorgeklapper en voetgestamp, om hem zijn plaats bij de drenkplaats niet te betwisten of af te zien van een aanval op de jongen van de kudde. En als dat niet genoeg is, dan kan ik jullie verzekeren dat een daverend getrompetter ook een doorslaand argument is! Hoewel weinigen zin zullen hebben het resultaat af te wachten, geeft de folder van het Park van Manyara (beroemd omdat er in 1976 tweelingolifanten geboren zijn) de fijnzinnige raad: 'Men wachtte zich ervoor te blijven staan om te zien of de aanval echt of geveinsd is.'

Het olifantenkerkhof

Voor de moderne mens ten tonele verscheen leefde de dikhuid dan ook zonder al te grote problemen. De natuur verschafte hem

Het olifantsjong wordt 2 jaar lang door de moeder gezoogd. (Ngorongoro — Tanazania)

voldoende groen om de 400 kilo die hij per dag nodig heeft bijeen te halen. Bovendien had ze hem tot een uitstekend bronnenmaker gemaakt, die dankzij zijn slagtanden, zijn slurf of gewoon door de druk van zijn poten, het water uit ondergrondse bronnen kon doen opspringen.

Ruimtegebrek was er toen niet, zodat hij regelmatig van gebied kon veranderen als het voedsel of het water schaars werden. Tegenwoordig zijn wegen, spoorlijnen, omheiningen en dorpen evenzovele obstakels voor de trek, die des te noodzakelijker is geworden nu de mens zijn vroegere weidegronden bebouwt en het struikgewas waar hij zijn voedsel haalde kapt.

Vroeger meende men dat olifanten die hun dood voelden naderen, naar een geheime plaats gingen waar tussen de opeengestapelde karkassen in de loop der tijd een waar Eldorado aan ivoor moest liggen.

Misschien is er een grond van waarheid in deze legende: In 1959 ontdekte Jacques Verschuren in het Albertpark ondergrondse bellen van een dodelijk gas, 'mazuku's' genaamd, die van vulkanische oorsprong zijn en waar elk dier dat er mee in aanraking komt onmiddellijk aan sterft.

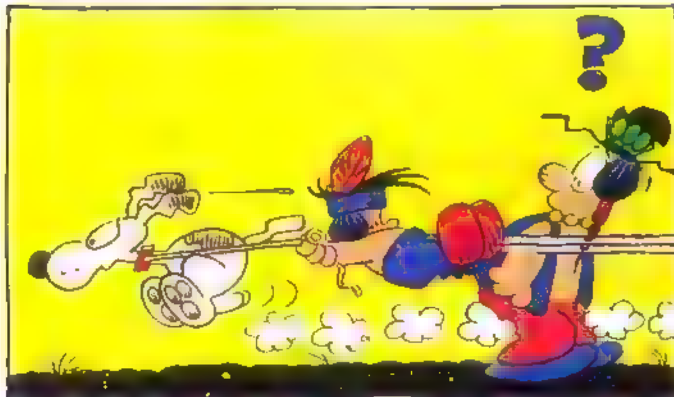
Maar het is nog wat anders om te menen dat olifanten vrijwillig op een gemeenschappelijk kerkhof zouden sterven, alleen bekend bij henzelf. Misschien dat die gewapende bandieten geen zin meer hadden in die oude legenden, en daarom maar besloten hebben om zelf het definitieve olifantenkerkhof aan te leggen...

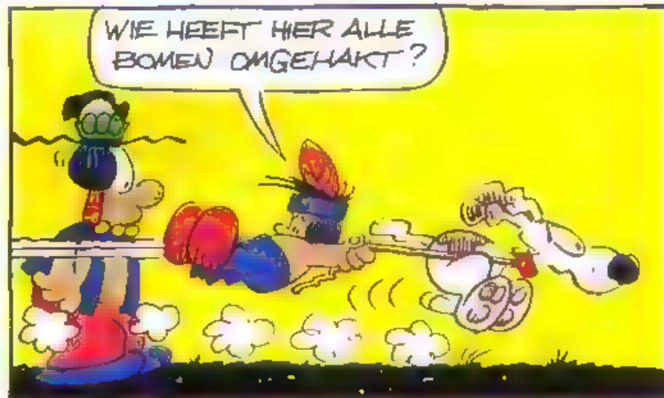
Paul GALAND
(Foto's N. GALAND)

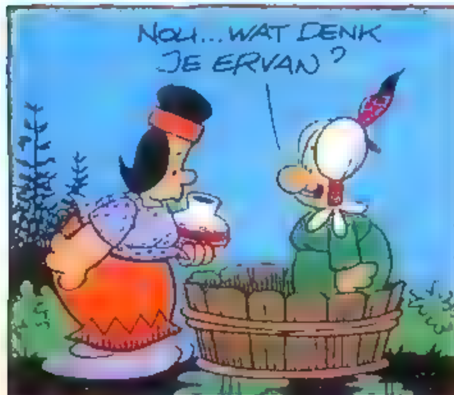
ROODOOG

GORDON BESS

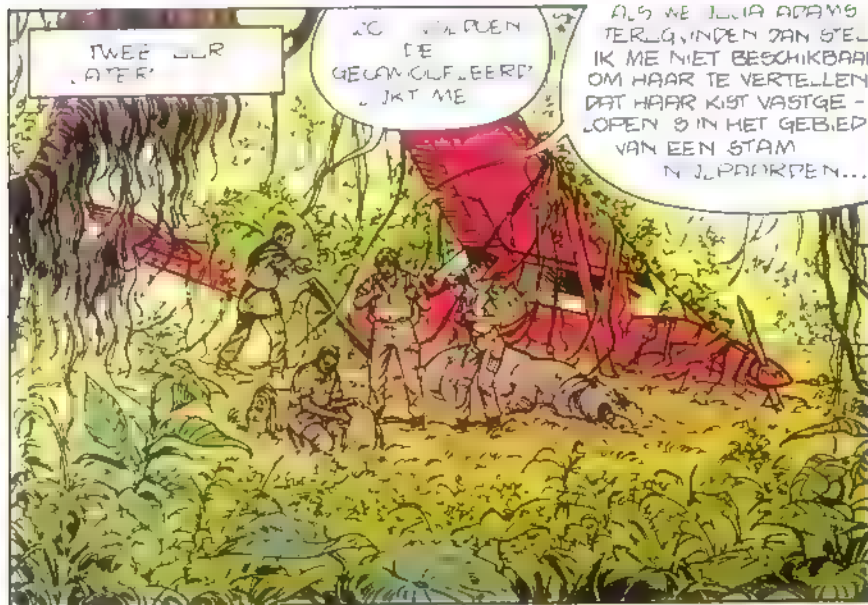

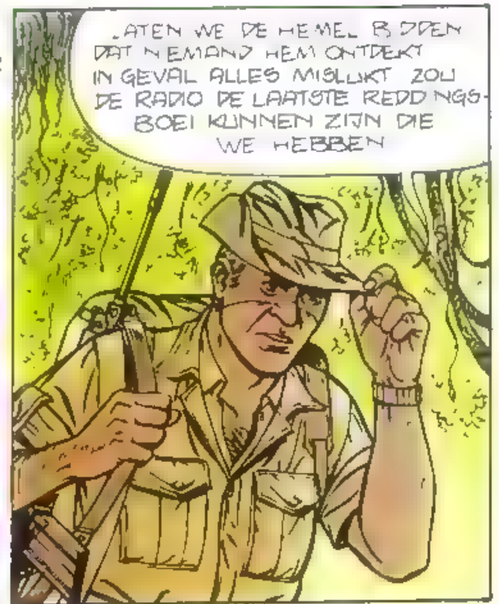

MARIA en GIEL

EXTRA LANG VERHAAL

KARL

SLA OM

MARIA en GIEL

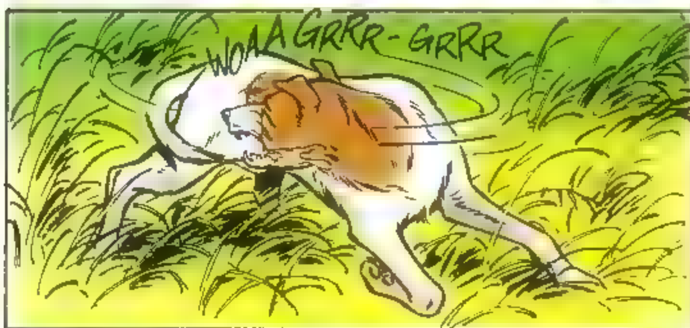
MAGDA
CH. LAMQUET

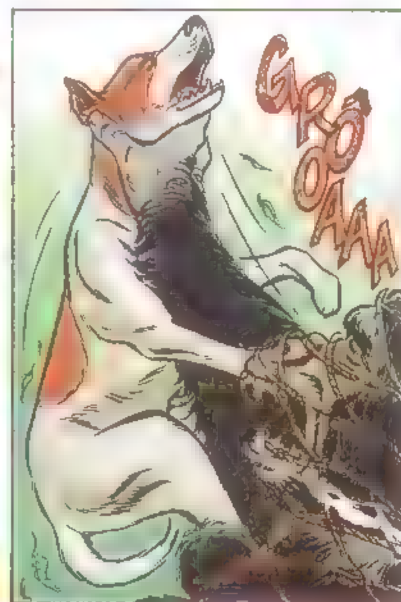

EXTRA LANG VERHAAL

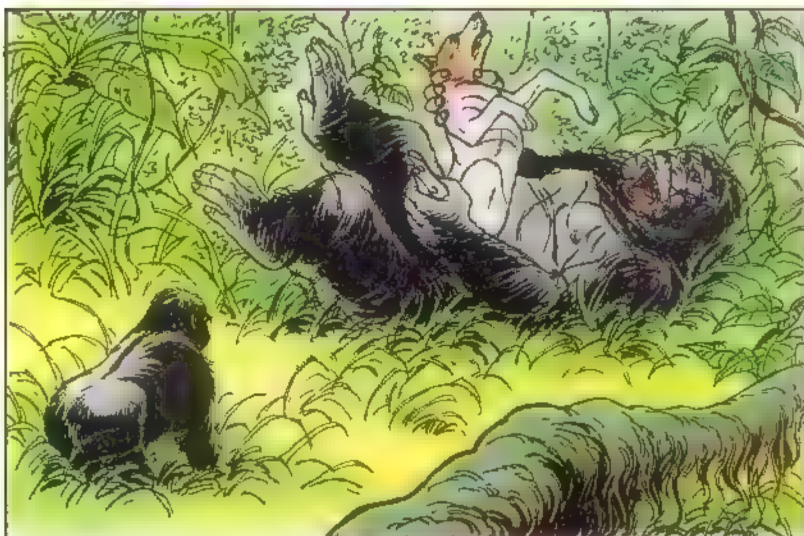

SLA OM

MARIA en GIEL

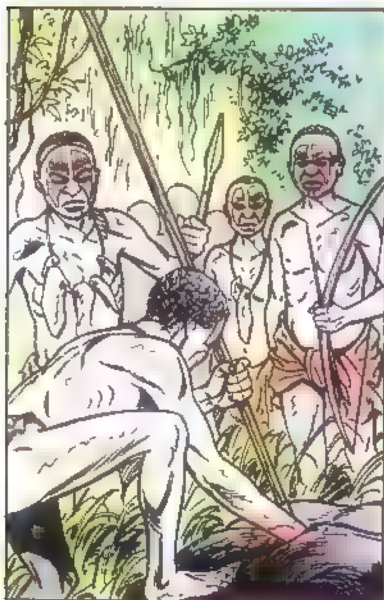

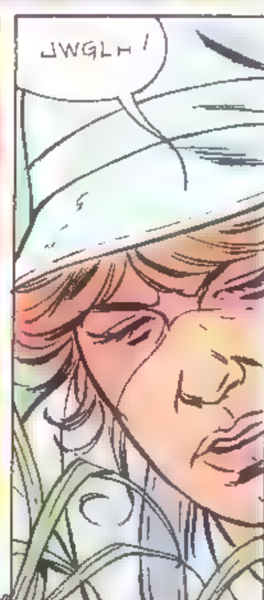

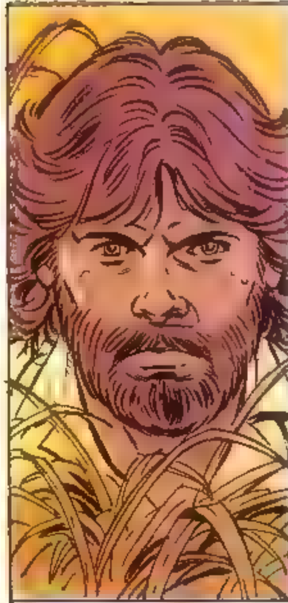

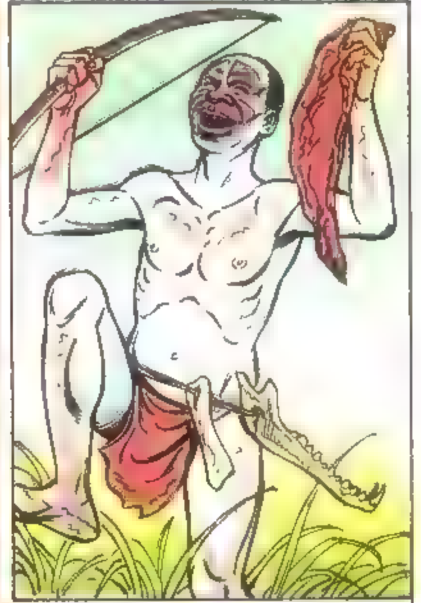

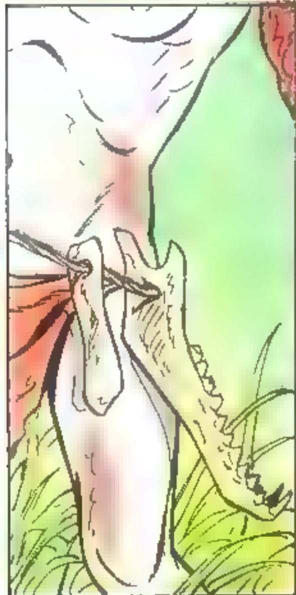

HI HI HI!
HI HI HIII
HI!

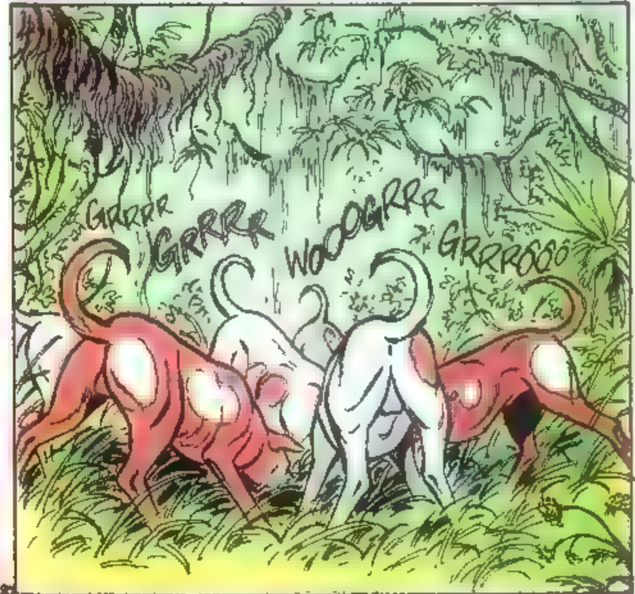

VERDORIE EEN FOSSIEL!

WOOO-AH!
WOOO-AH AH AH!

WOOOAH
WAH!
WOOOAH
WAH
WOOOAH!

DAT IS VOOR DE HONDEN! DE TWA'S GAAN WEG.

GRRRR
GRRRR
WOOOGRRR
GRRROOO

SLA OM

MARIA en GIEL

EXTRA LANG VERHAAL

SLA OM

MARIA en GIEL

DAAROM OOK
ZOU HET NIET EEN
VAN DE SYMPTOMEN VAN DIE
WAS IN DE BUURT
VAN DE
MOGELIJK DE TWA
DIE SLACHTING VAN DE GORILLA
DER IETS VAN AF
BRODOBOOOM BROOOMMMM
BROOOMMMMM
WAT?
GRRRR

SLA OM

MARIA en GIEL

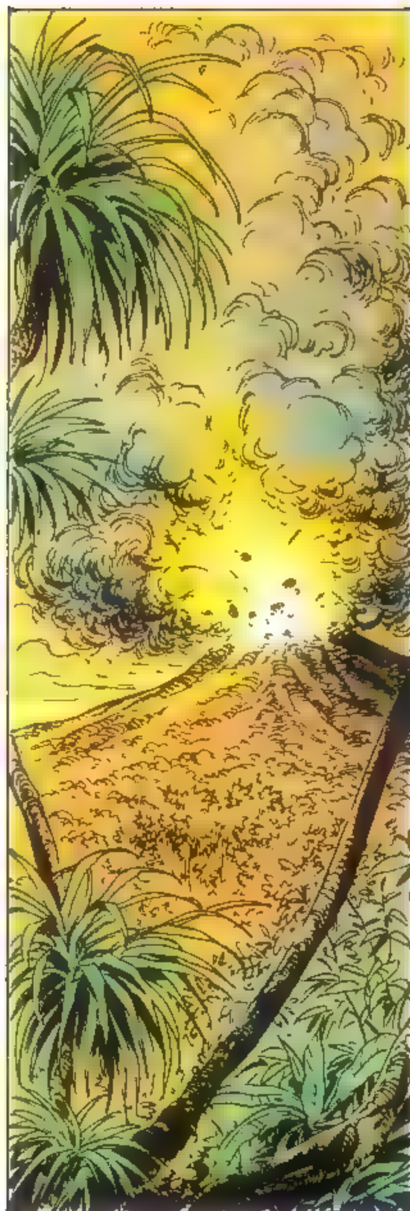

OEFF!

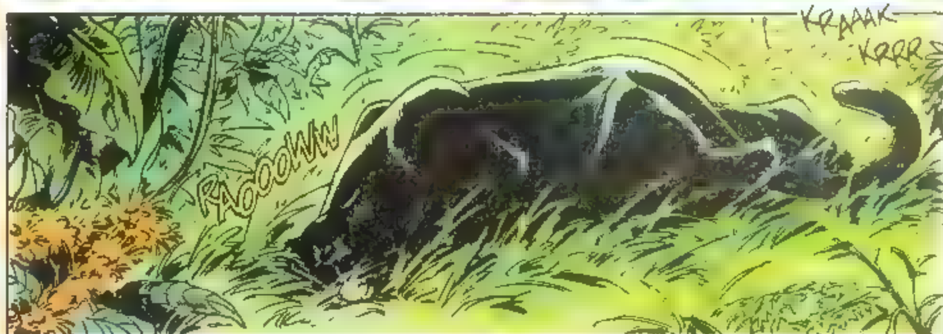

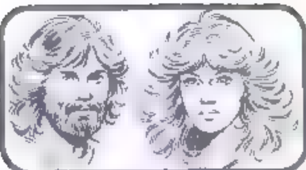

KRAAAK
KRRR
RAOOOWW

RRRR ROOOO
RAAA

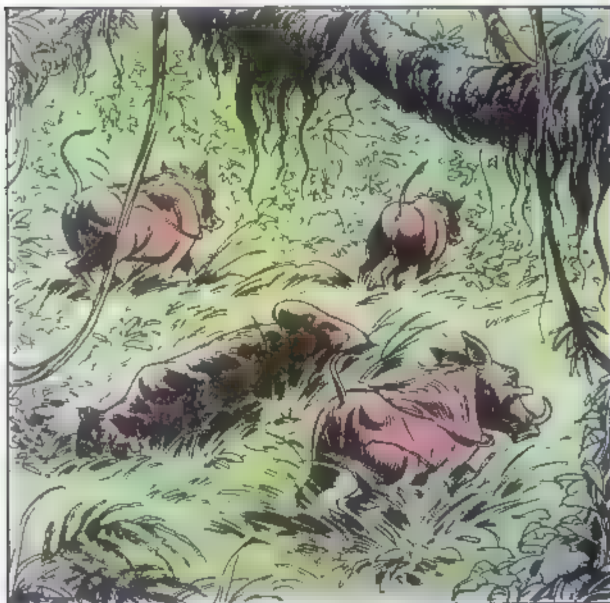

KRAKKK RÔÔÔÔÔ RRRÔÔÔ

BROOOOOOOoo

SLA OM

MARIA en GIEL

EXTRA LANG VERHAAL

SLA OM

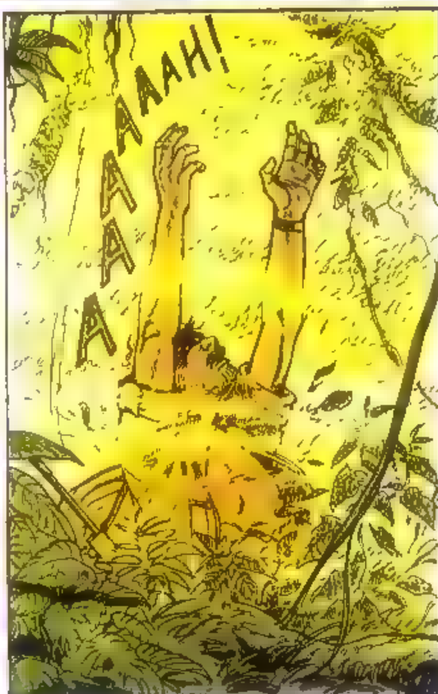
MARIA en GIEL

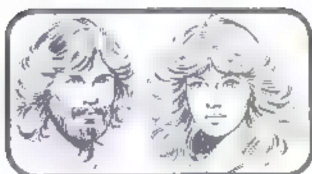

EXTRA LANG VERHAAL

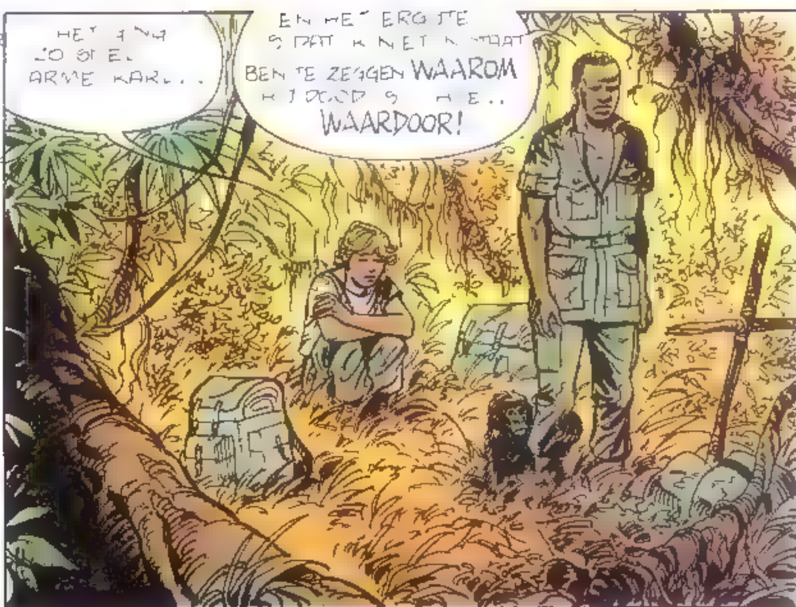

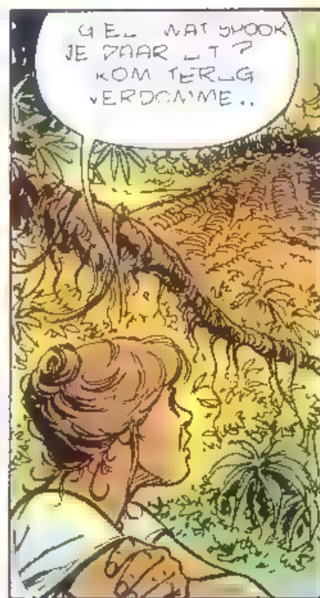
MARIA en GIEL

EXTRA LANG VERHAAL

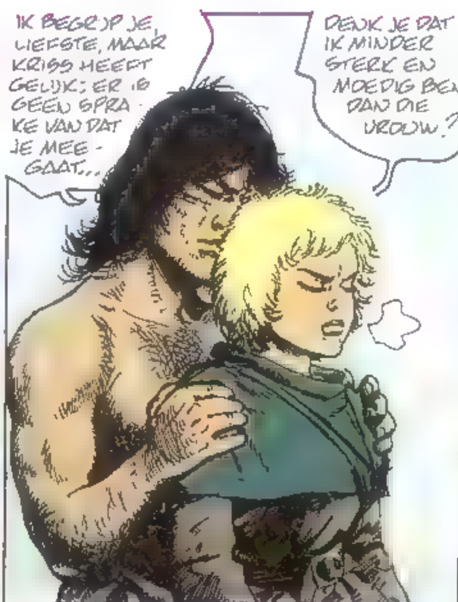
Einde

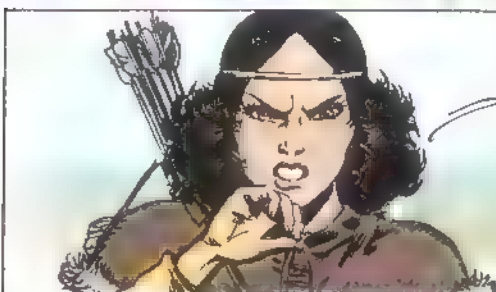
THORGAL

SAMENVATTING: Kriss van Valnor heeft haar slag goed voorbereid. Thorgal is wel verplicht haar te volgen als hij Jolan wil terugzien. Aaricia denkt er anders over. Zij gaat Kriss te lijf.

SLA OM

THORGAL

G. ROSINSKI
J. VAN HAMME

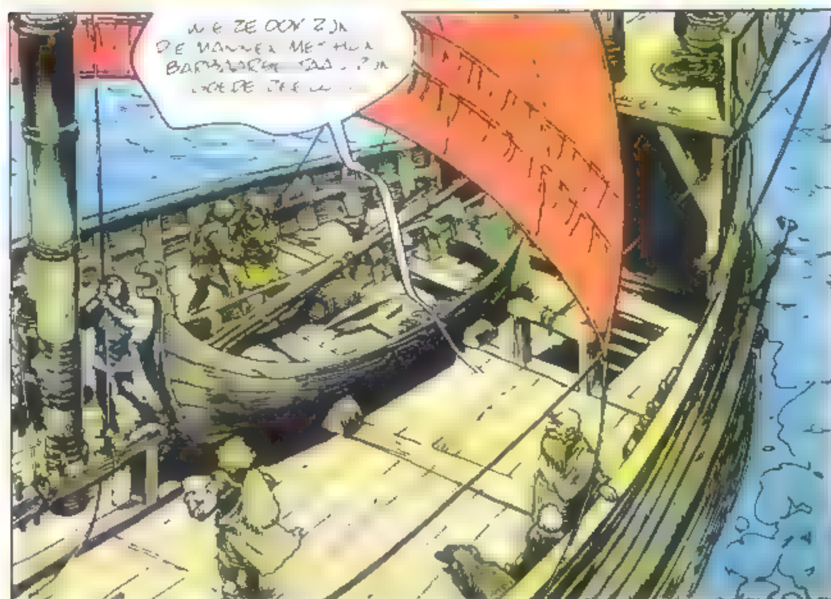
?? ??? ??

VAN HET PAARD

MAAR DE
EN WAAROM
EN IK WILDE DAT WE ER WAREN MUFF WORDT STEEDS ZIEKER.

DAT DE ZEE ZO GROOT WAS ?
GEHOORD.

MAAR IK HAD NOOIT
DACHT DAT JE
LAND TE ZIEN

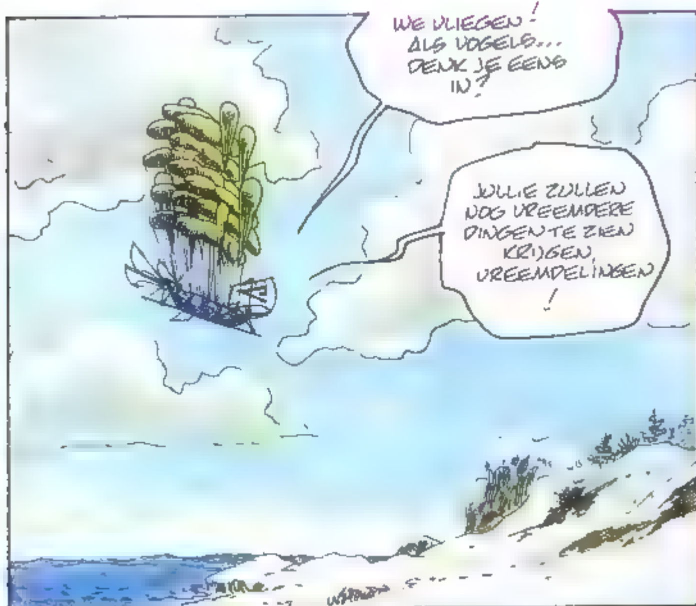

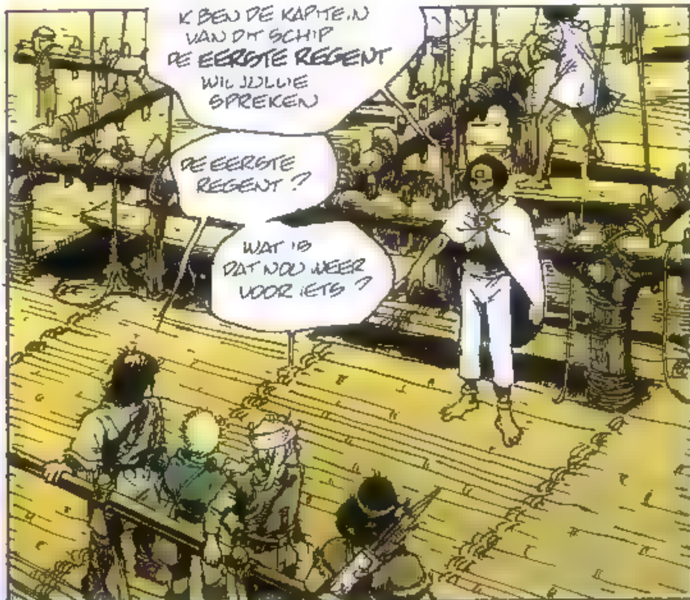
SLA OM

THORGAL

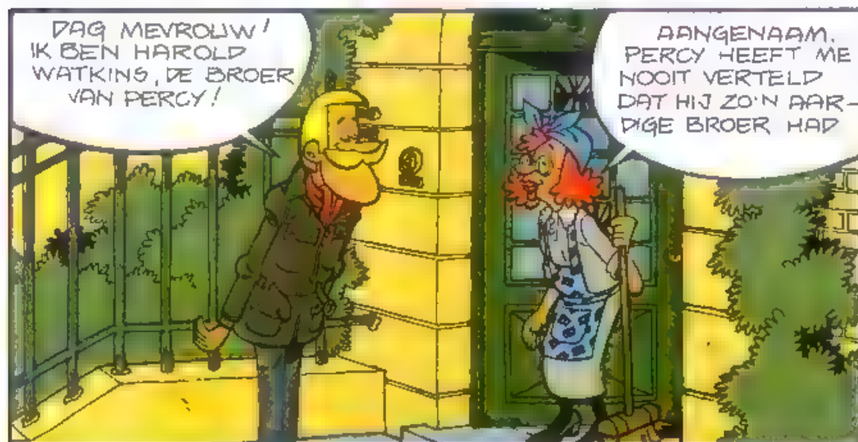
VOLG MIJ.

wordt vervolgd

CLIFTON

SAMENVATTING: Clifton is belast met een delikate opdracht: hij moet de verrader ontmaskeren. Hij gaat naar het bijna dagelijks door de Luftwaffe gebombardeerde Londen...

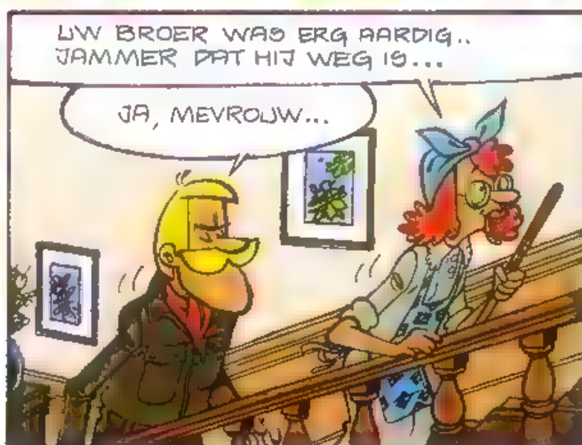

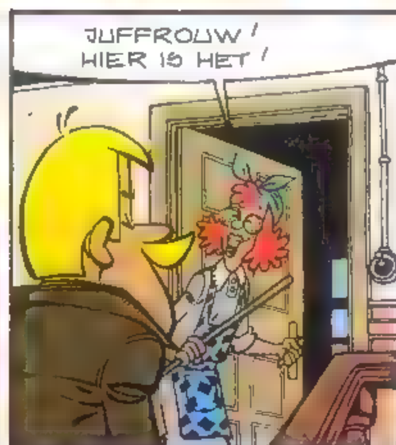

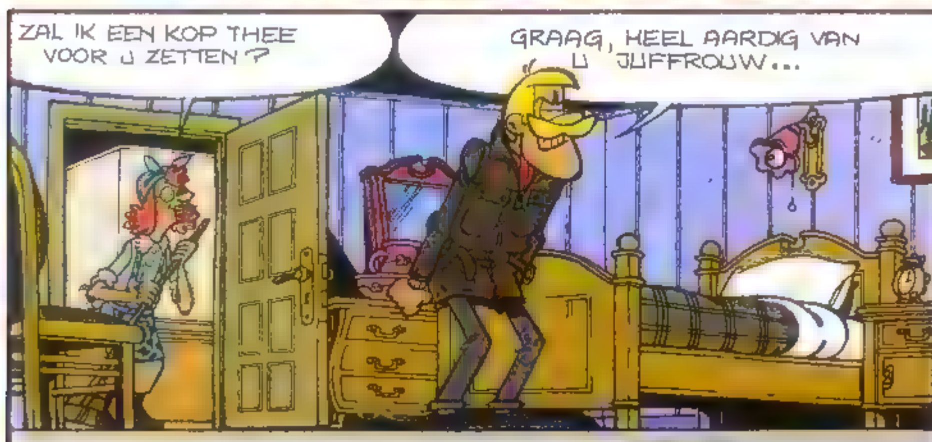

SLA OM

CLIFTON

BÉDU
B. DE GROOT

9 MINUTEN EN 45 SECONDEN LATER...

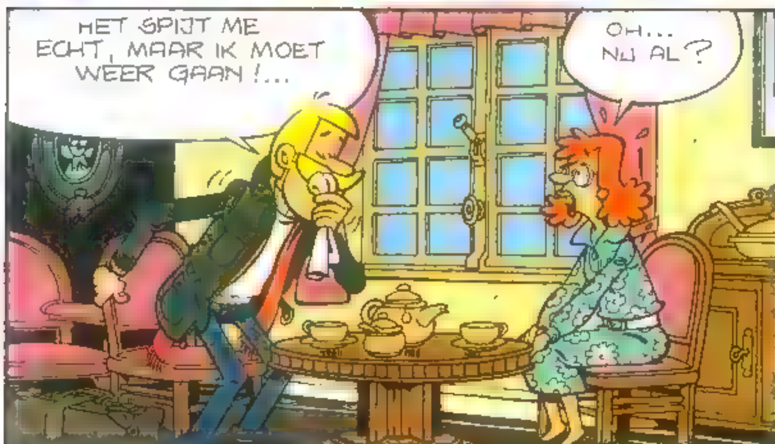

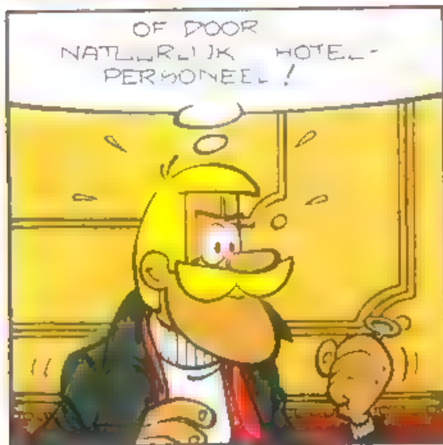

LATER..
WAT ZOU WATKINS NU MET EEN LOPER MOETEN?
GOLD FLAKE

EENS NADENKEN... LOPERS WORDEN GEBRUIKT DOOR INBREKERS EN DOOR... CONCIERGES

OF DOOR NATUURLIJK HOTEL-PERSONEEL!

EEN KANS OP DE DRIE! DE MOEITE WAARD OM TE CONTROLEREN
OBER!

TELEFOONBOEK? ZEKER SIR, IN DE CEL ACHTER IN DE GANG...

HURRAH! IK HEB HET!

HOTEL "HOPE"... 17 DOVECOTSTREET...

DIT KEER DENK IK DAT IK EEN ECHT SPOOR HEB
OPEN

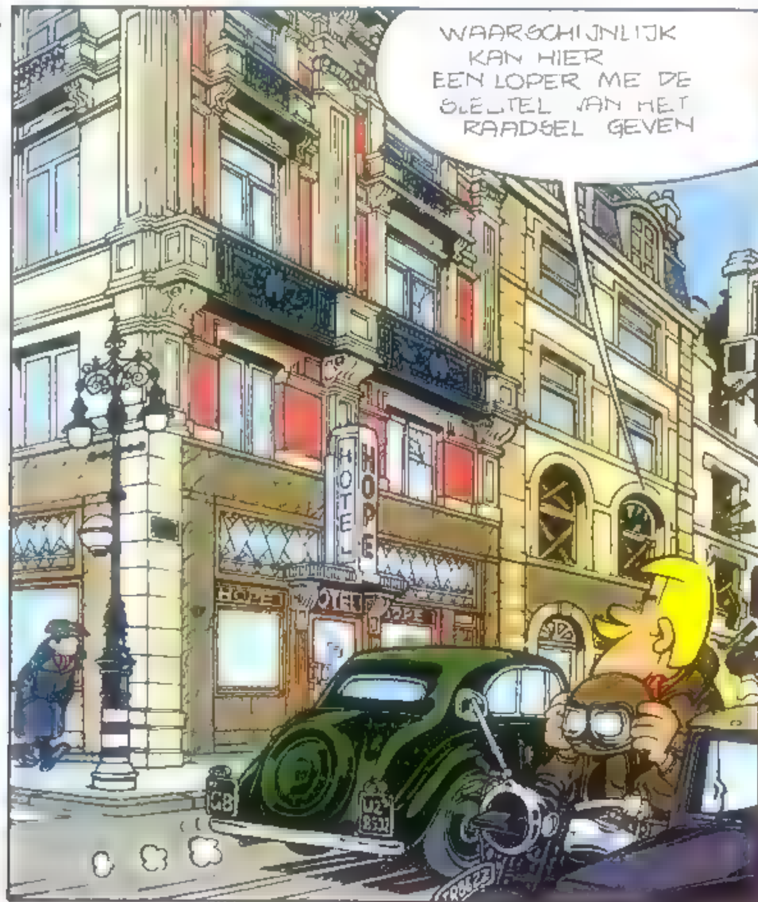
SLA OM

CLIFTON

VRAAG JE BOEKHANDELAAR
KIDNAPPING
M'N NIEUWSTE ALBUM!

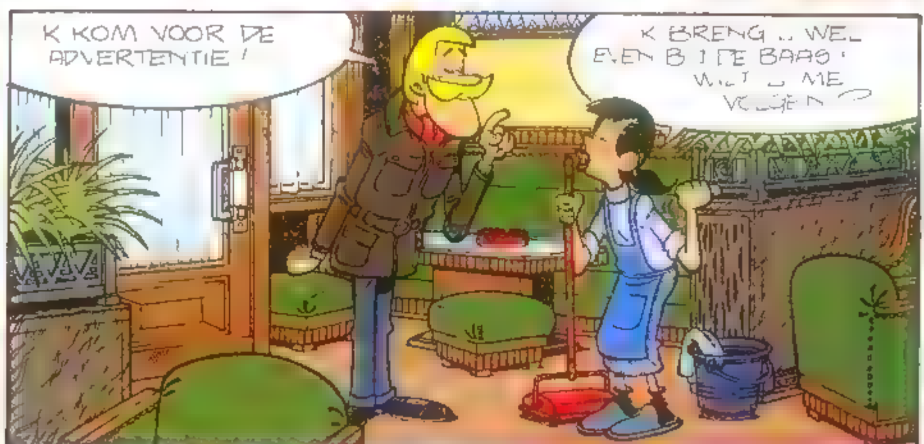

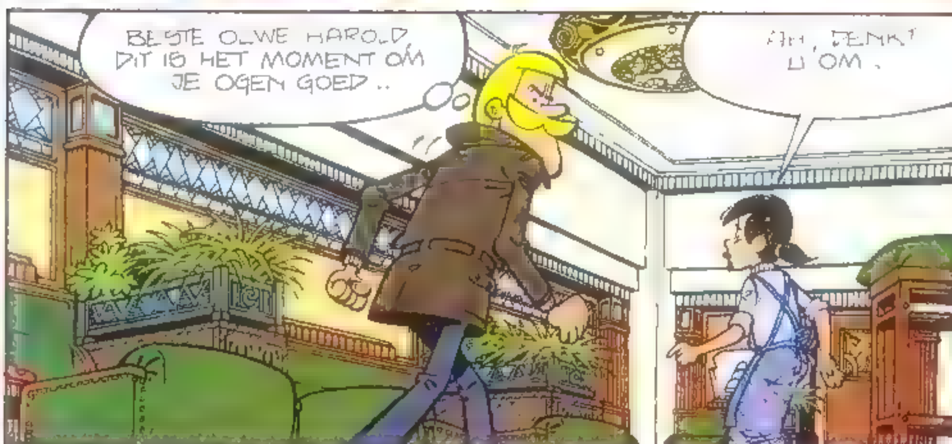

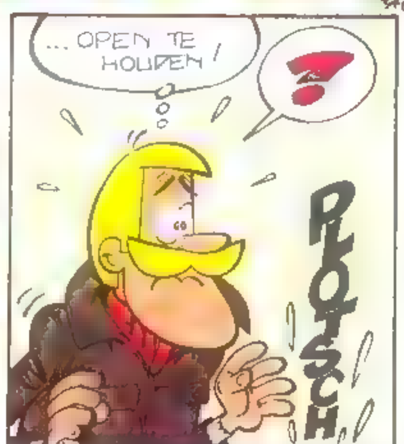

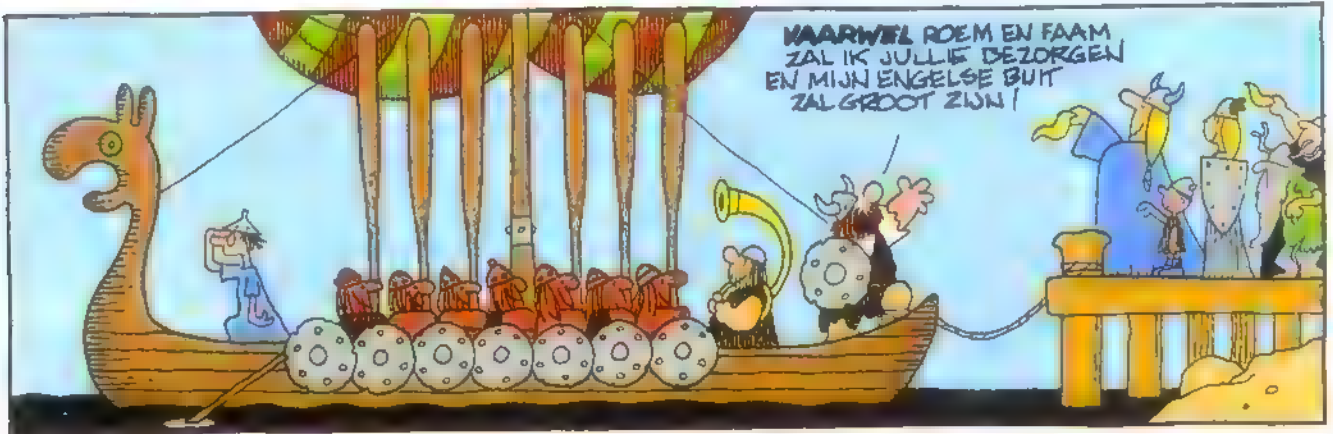

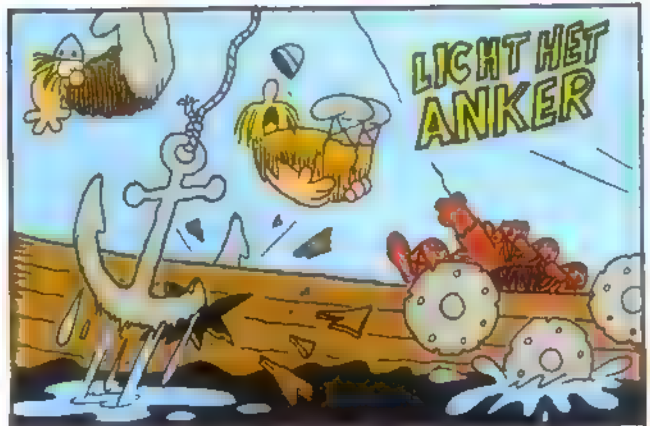
wordt vervolgd

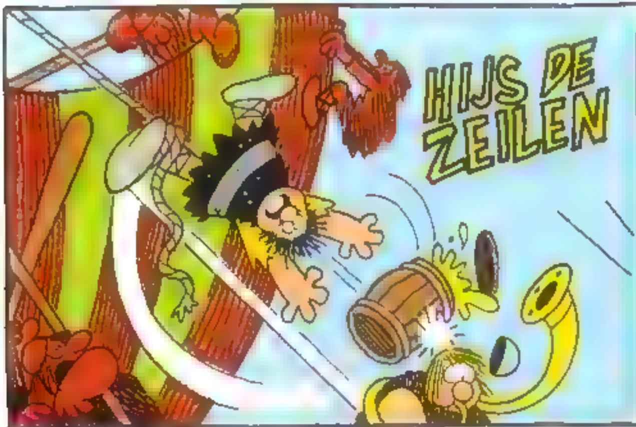
HÄGAR DE VERSCHRIKKELIJKE

door Dik BROWNE

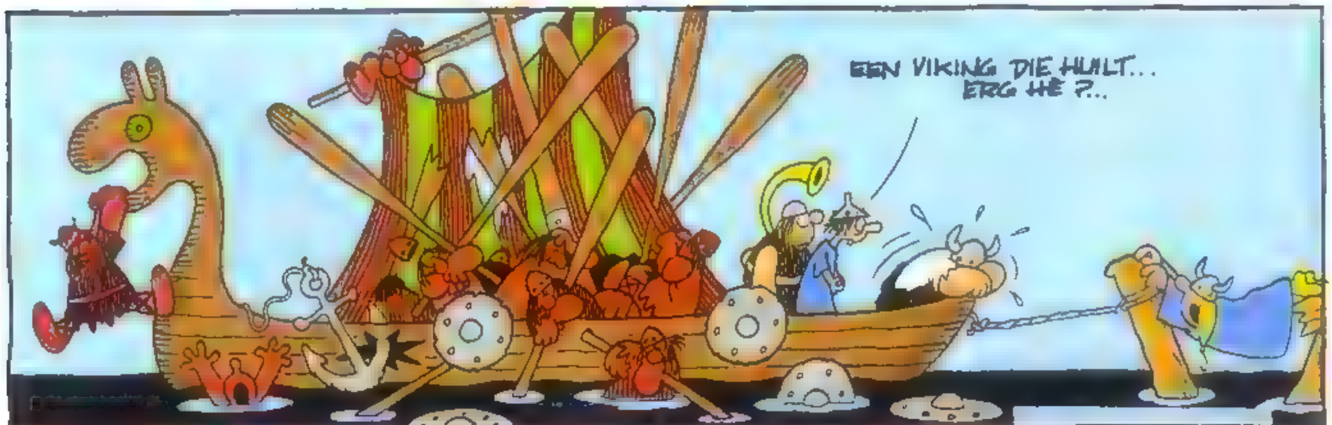

K6

Dufaux-Musquera

De Burgeroorlog is afgelopen. Zoveel is zeker. Toch zijn de helden uit die oorlog, befaamd of naamloos, nog even beroemd, door schrijvers, filmmakers en zelfs striptekenaars. Als bewijs mag gelden de prachtige en spannende serie «De slagvelden van de duivel», zojuist voltooid door Jean Dufaux en Xavier Musquera.

Jean Dufaux, journalist, filmfanaat, liefhebber van geschiedenis, literatuur en strips samen met Bernard Coppens, de schepper van de avonturen van Uriel en Galaé, vertelt ons hoe deze magnifieke sage tot stand kwam. «Het initiatief,» zegt hij, «werd in feite genomen door Jean-Luc Vernal, die op zoek was naar een onderwerp dat kon worden ingepast in de nieuwe serie van de Lombard Uitgaven, «Historische Verhalen». Ik kwam met een aantal voorstellen, maar we werden het niet eens, noch over het tijdperk, noch over de gebeurtenissen, noch over historische figuren die interessant genoeg waren. Een episode uit de geschiedenis vinden die origineel en opwindend genoeg is, is moeilijker dan je denkt. Alle interessante perioden zijn al tot den treure behandeld. Toen ik op de TV «The Blue and the Grey» zag, die geweldige serie van McLaglen, kreeg ik opeens het idee om een verhaal te schrijven met als achtergrond de Amerikaanse Burgeroorlog. Het is een van de treffendste perioden uit de Amerikaanse geschiedenis, en de Europeanen denken vaak dat ze er veel van afweten, maar weinigen kennen die geschiedenis echt goed. Toch was het niet mijn bedoeling om voor historikus te gaan spelen. De geest van deze albums mag dan «leerzaam» zijn, de rol van de strip is toch ook: verstrooiing bieden. Ik wilde in geen geval lezers afstoten door ze te overstelpen met data of ingewikkelde politieke beschouwingen. Ik besloot dus een soort familieverhaal te bedenken, waarin alle leden worden meegesleept in de draaikolk van die oorlog, zodat ik aan de hand daarvan de voornaamste ontwikkelingen kon duidelijk maken. Een beetje als in «Gejaagd door de wind»... in alle bescheidenheid dan. Zo ontstond Melissa Brown, de verzonnen centrale heldin van het epos, wiens lot haar in kontakt brengt met historische figuren als generaal Lee en generaal Grant. Zo ontstond een tragisch scenario, want oorlogen, waarover ze ook gaan, zijn nooit leuk. Hoe verzonnen het verhaal ook is, het berust wel degelijk op goede dokumentatie. Ik ben me voortdurend bewust gebleven van de juistheid van wat ik vertelde. Ik wilde bovendien een hoop informatie over deze periode verschaffen. Daarbij legde ik me vooral toe op de minder bekende episoden. Daarvoor heb ik stapels boeken moeten doorworstelen. Ik wist dat er in Brussel een genootschap bestond van deskundigen, echte fanaten van de Burgeroorlog, en ik nam kontakt met hen op. En dank zij hen kwam ik aan geschreven en zelfs gefotografeerde dokumenten die van onschatbare waarde bleken. Van daaruit ben ik gaan schrijven aan mijn treurige verhaal, dat als ondertoon de wraak heeft en dat, naar ik hoop, de lezer eens iets anders dan anders zal bieden.»

EEN SPANJAARD DIE VAN WANTEN WEET

De Spaanse tekenaar Xavier Musquera heeft zich geworpen op het schilderen van dit grote fresco. «Jean Dufaux en ik waren het al gauw eens,» zegt hij. «Ik moet zeggen dat toen ik zijn scenario las, het vooruitzicht om het te gaan tekenen me meteen aanlokte. Het is een knap in elkaar gezet verhaal.»

DE SLAGVELDEN BIEDEN DE MOOISTE VERHALEN

Het is niet de eerste keer dat Xavier Musquera zich aan een dergelijke geschiedkundige «superproduktie» waagt. Behalve enkele komplete verhalen in samenwerking met Yves Duval (voor Kuifje) maakte hij een aantal indrukwekkende werken, waaronder een «Geschiedenis der Galeiers» en een «Geschiedenis van Frankrijk» voor Larousse. Deze Spanjaard weet dus van wanten. «Door al die verschillende werkzaamheden» zegt hij «heb ik een zekere ervaring gekregen, niet alleen op tekentechnisch gebied, maar ook op het terrein van het dokumentenonderzoek naar authentieke historische gegevens. Ik moet zeggen dat ik me bijzonder thuis voel bij deze stripstijl veel personen, grote ruimten en ruime decors. Wat me toch verrast heeft was de nauwe samenwerking die er is ontstaan tussen Jean en mij. Tot nu toe werkte ik altijd met definitieve scenario's en had ik tijdens het tekenen, geen enkel kontakt met de auteur. Van de eerste tot de laatste tekening was ik aan mezelf overgeleverd. Voor veel Spaanse tekenaars geldt dat. Ze hebben de naam razendsnel alles wat je vraagt te kunnen maken. Vandaar ook dat hun produkten nog wel eens artistiek niet zo hoog aangeslagen worden. Maar hier niets van dat alles! Jean Dufaux en ik bleven voortdurend kontakt onderhouden. Die uitwisseling van ideeën kwam de ontwikkeling van het verhaal ten goede. Ik had dat nog nooit zo meegemaakt, en ik vind nu deze manier van werken heel gunstig, zowel voor de tekenaar als voor de scenarist.»

Een Hollywood-strip? «Het is het soort verhaal,» zegt Xavier, «dat enorm veel aandacht vraagt. Je moet voortdurend de historische juistheid in het oog houden. Als je beseft dat in elk van de legers, het noordelijke en het zuidelijke, meer dan 50 uniformen in gebruik waren, dan begrijp je hoe moeilijk zoiets soms is. Al te veel nauwgezetheid in de details kan weer schade aanbrengen aan de helderheid van het verhaal. Daarom hebben we, natuurlijk met het vermijden van fouten, de aanduiding van de tegenstanders vereenvoudigd tot «de Blauwen en de Grijzen».

«Het is een grote, getekende film,» besluit Jean dufaux. «We hebben een heel filmische montage toegepast, zowel wat de dialogen als wat de «regie» betreft.»

Jean-Louis LECHAT

De Slagvelden van de Duivel

MUSQUERA
DUFAUX

SLA OM

De Slagvelden van de Duivel

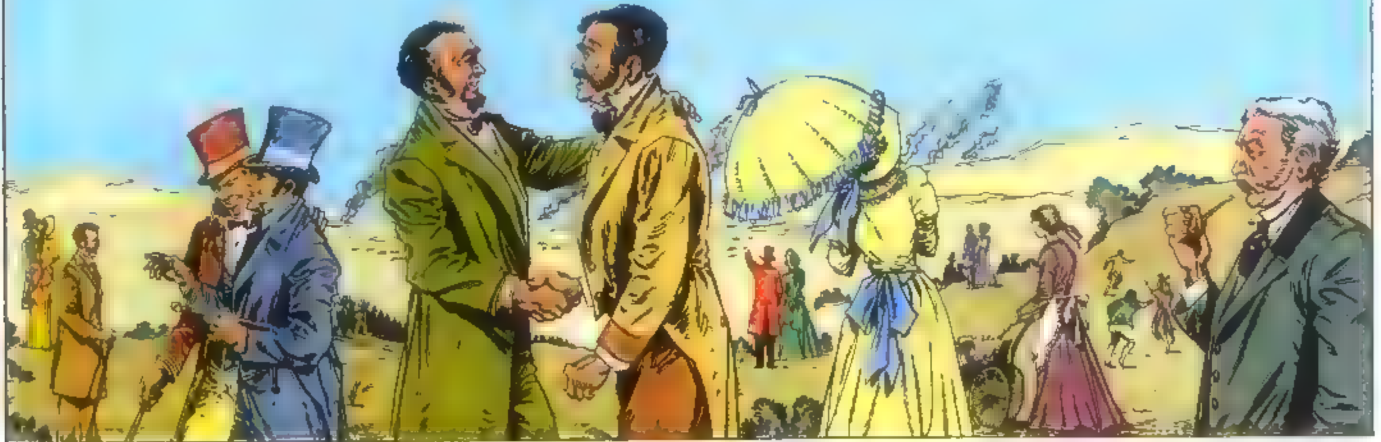

MANASSES JUNCTION 40 KM TEN ZUIDWESTEN VAN WASHINGTON, OVER EEN TIENTAL KILOMETER LANGS HET RIVIERTJE DE BULL RUN LIGGEN DE GECONFEDEREERDE TROEPEN ONDER BEVEL VAN GENERAAL PIERRE DE BEAUREGARD: 25.000 MAN, WAARVAN HET MERENDEEL NOG NOOIT GEVOCHTEN HEEFT.
BULL RUN 21 JULI 1861
HET IS ZONDAG. EEN KILOMETER VERDEROP PICNICKEN DE WASHINGTONSE BURGERS OP HUN VRIJE DAG, IN AFWACHTING VAN DE OVERWINNING VAN HUN MANNEN. DIE VURIG VERHOOPTE OVERWINNING DIE HEN NIET MEER KAN ONTGAAN ..
SINDS DE DAGERAAD GAAN DE GEVECHTEN VOORT ONDERBROKEN DOOR KORTE PAUZES. DE NOORDELIJKEN WETEN MET GROTE MOEITE DOOR TE STOTEN, MAAR DE BRIGADE VAN DE ZUIDELIJKE GENERAAL JACKSON HOUDT STAND..

OH EDWARD ONZE MANNEN

DIE VERVLOEKTE ZUIDELIJKEN ZULLEN TOCH MOETEN TERUGTREKKEN
SIR WE ZULLEN ZE MET DE BAYONET OPWACHTEN

SLA OM

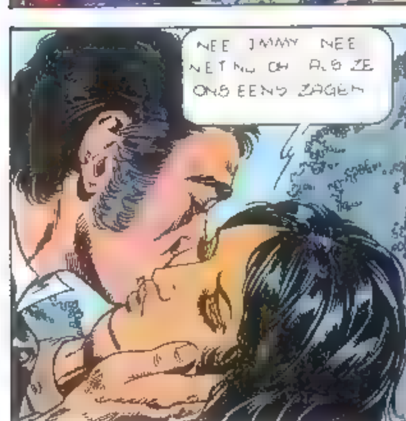
De Slagvelden van de Duivel

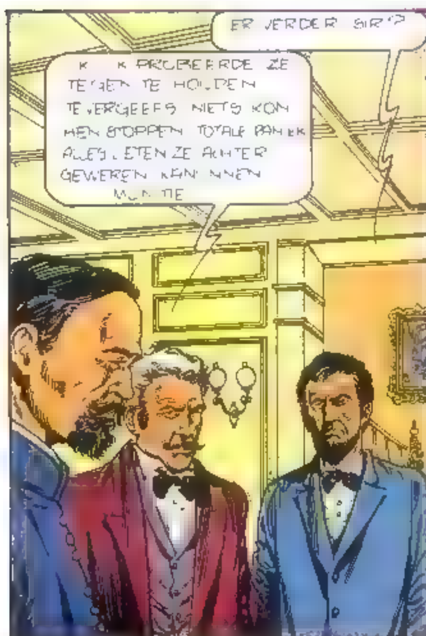

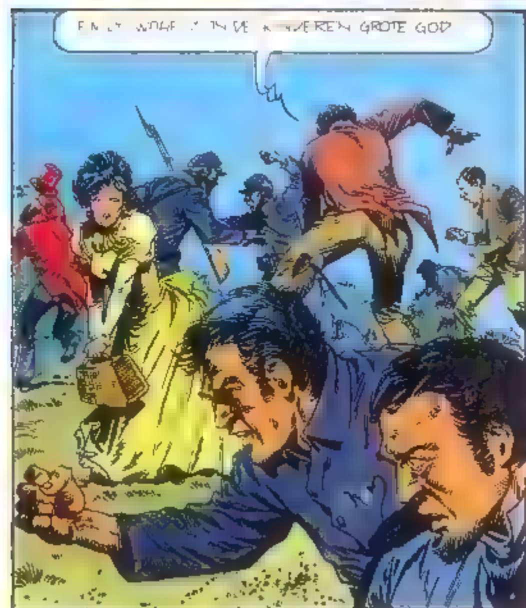

ER VERDER SIR'?
PROBEERDE ZE TEGEN TE HOUDEN TEVERGEEFS NIETS KON HEN STOPPEN TOTALE PANIEK ZE ACHTER GEWEREN

SCHAAM ME HEREN.. ZE WIERPEN HUN AF OM TE KUNNEN LOPEN IK KAN ME DE VAN GENERAAL JACKSON

WE VERSLAGEN ZE ALS HAZEN WASHINGTON

EH WAT EEN SOLDATEN DAT BEVALT ME IK DENK DAT WE MAAR BETER NAAR HUIS GAAN.

GENOEG VOOR VANDAAG! WAT EEN KABAAL JE EENS MEER HOREN EENS WAT DAT DOET ME TENMINSTE DIE VERGETEN

GROTE GOD

HÉ ZEG DAT WAGEN
PUMMEL ZIE JE DAN DAT ZE ERAAN KOMEN

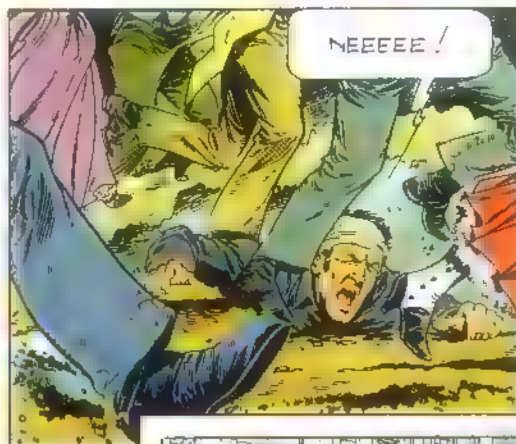

EN TOEN GEBEURDE DE RAMP EEN PROJEKTIEL TROF EEN WAGENTJE EN VERNIELDE HET MIDDEN OP DE BRUG NAAR DE BATTERIJ HET WAS ONBESCHRIJFELIJK ..

SLA OM

De Slagvelden van de Duivel

DE PANIEK DUURT NOG STEEDS VOORT. WASHINGTON STROOMT VOL MET SOLDATEN. SOMMIGEN ZIJN AAN HET EIND VAN HUN KRACHTEN EN SLAPEN OP DE STOEPEN

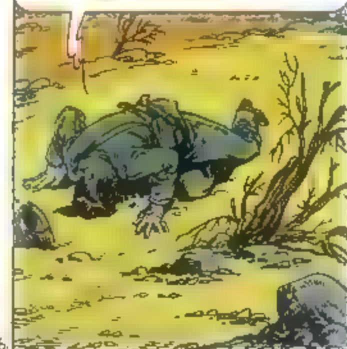

DE CAFÉ'S … HEREN DIE … VERSIE VAN DE FEITEN …

Einde

Het weekblad Kuifje moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag niet in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toestemming heeft verleend. Tekeningen en manuskripten — niet door ons gevraagd — worden niet teruggezonden.

DIT JEUGDTIJDSCHRIFT MORELE EN PRESSCODE HOUDT ZICH AAN DE

DE LOMBARD UITGAVEN

P.-H- Spaaklaan 1-11, 1070 Brussel — Prk 000-0190916-20
Uitgever: Raymond LEBLANC, Is. Gerardlaan 9 - 1160 Brussel
Directeur: Guy LEBLANC
Redactie: J.-L. VERNAL, M. VAN OPPEN
Fotogravure: DE SCHUTTER N.V.
Offsetdruk: DE BIEVRE p.v.b.a. - Brasschaat

Advertenties voor België Tel. 02/522 56 00

ABONNEMENT	BELGIË	BUITENLAND	
Geldt niet voor Nederland		[illegible]	TOTAAL
[illegible]	[illegible]		
[illegible]	[illegible]	545 BF	25 BF
[illegible]	[illegible]	285 BF	[illegible]35 BF
[illegible]	[illegible]	[illegible]E5 BF	6 4 5 BF

KUIFJE-NEDERLAND

Lombard Uitgaven Nederland
Postbus 77 2040 AB Zandvoort
Telefoon 02507 19444

ABONNEMENTSOPGAVE/KLACHTEN

Postbus 450, 5000 AL Tilburg
Telefoon 013 426 872

Abonnementsprijs: 1/2 jaar fl. 58,50
1 jaar fl. 117

Adreswijziging: **4 weken** van te voren **schriftelijke** opgave via wikkel rond KUIFJE

Annuleringen: opzegging **4 weken** vóór het einde van de abonnementstermijn **schriftelijk** opgeven

ADVERTENTIES

Special Media b.v.
Postbus 3300 1001 CA Amsterdam
Telefoon 020 222 366

VOLGENDE WEEK

EXTRA LANG VERHAAL

POKER-VROUW

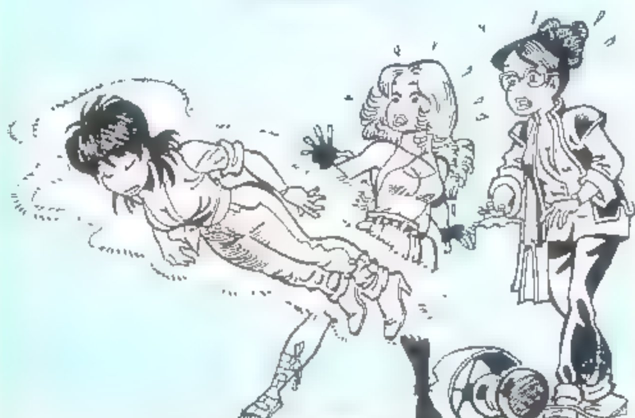
in

« De Kriss »

+

Een volledig verhaal van Ferry en Duval

« Rivalen »

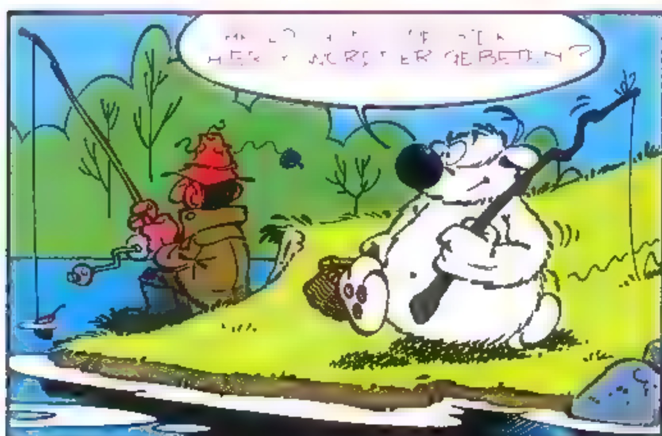

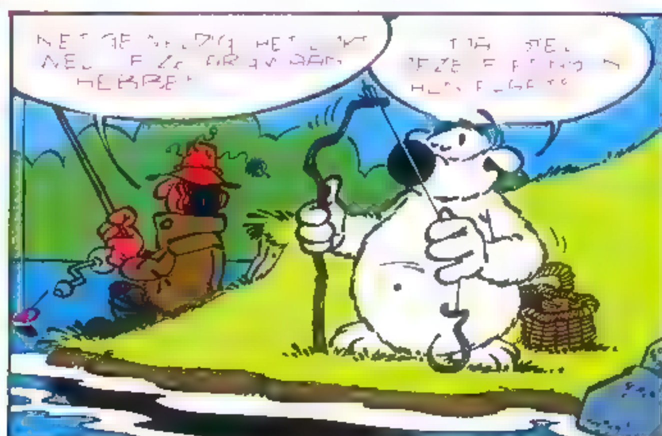

DOMMEL

DJPA

ER WORDT OVERAL GEPRAAT OVER MIJN NIEUWE ALBUM "HET PRATENDE BLIK"..... HAAST JE NAAR JE BOEKHANDELAAR!

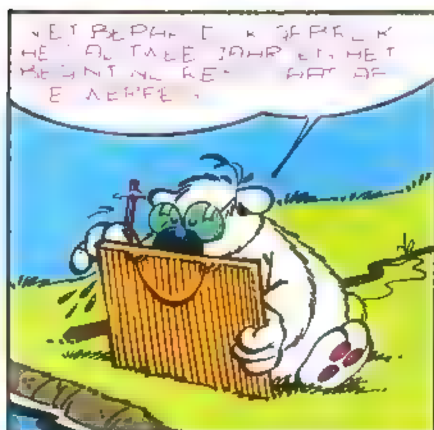

WAT VOOR AAS GEBRUIK JIJ?

ZO NU EN DAN VERSTEKKEN ZO HIER EN DAAR EEN VISJE UIT WERPEN. MAAR VERDER SLAAT HET WEL AAN JA

MOED HOUDEN MAKKERS! NOG TWEE DAGEN EN HET VIS-SEIZOEN is GESLOTEN!

DE OLIFANT MIJN ZORGENKIND

OP DE ZONOVERGOTEN SAVANNE HOUDT IEDER DIER ZIJN ADEM IN : ER IS EEN BIJZONDERE GEBEURTENIS OP KOMST!

DAN OPEENS!...

EN HET WONDER VOLTREKT ZICH!...

...DE GEBOORTE VAN EEN OLIFANTENJONG, DE TOEKOMSTIGE KONING VAN DE SAVANNE!...

ONMIDDELLIJK PROBEERT IEDER DIER ZICH HET WONDERKIND TOE TE EIGENEN!...

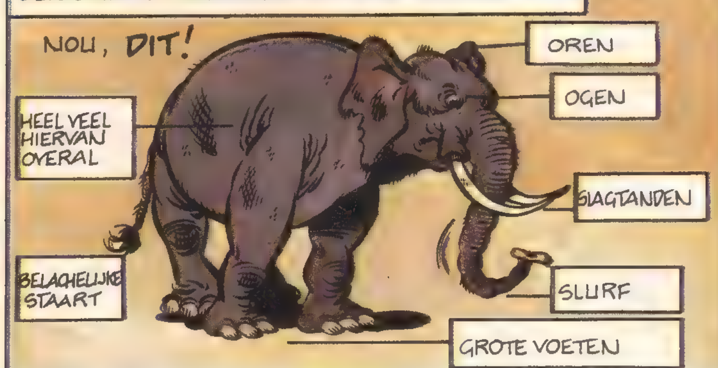

DENK JE NIET DAT HIJ VEEL MEER VAN MIJ IS?...

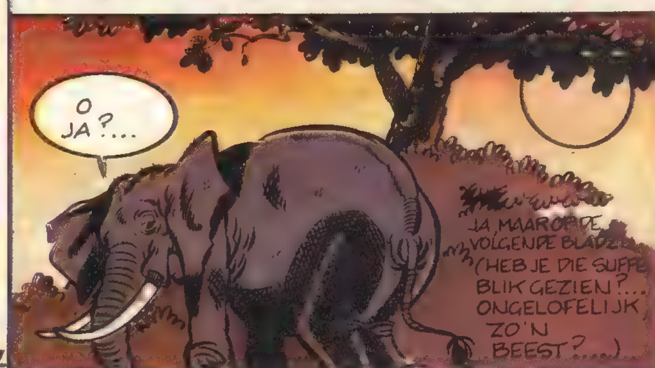

ONTROEREND, NIETWAAR?... MAAR WAT IS EEN OLIFANT NOU EIGENLIJK IN FEITE?...

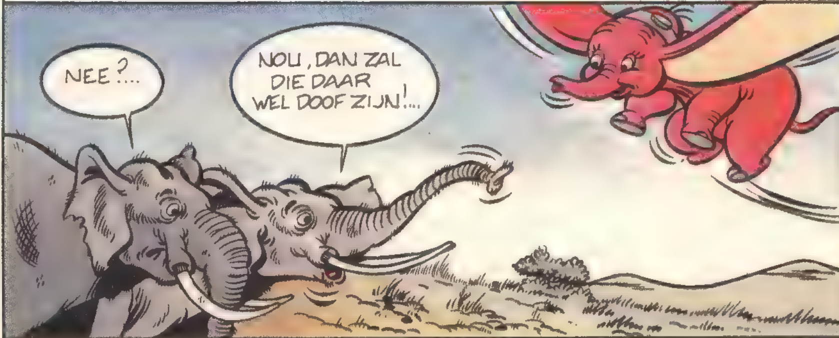
WAT DIE OREN VAN EEN OLIFANT BETREFT, DAAR KUNNEN WE NOG WAT LEUKS OVER VERTELLEN!...

SLA OM

DE OLIFANT MIJN ZORGENKIND

WE ZULLEN JE EENS EEN NIEUWTJE VERTELLEN: OLIFANTEN GEBRUIKEN HUN OREN NIET OM TE VLIEGEN, ZOALS VAAK WORDT GEDACHT, MAAR ALLEEN OM TE HOREN!...

MAAR OM OP ONS OLIFANTJE TERUG TE KOMEN: VANAF ZIJN VROEGSTE JEUGD MOET HIJ ALLES WANTROUWEN, DE SAVANNE IS ZO GEVAARLIJK!...

IK TWIJFEL NU ZELF!... CADOT + BOM, MYTHE OF REALITEIT?...

Cadot + Bom 84.

REALITEIT, HELAAS...

Einde

REFLEKTIES VAN VERLOREN GENERATIES

Hij heette Jeff en woonde in onze straat. Hij droeg een zwartleren jekker met doodshoofd en een vetkuif. Hij had een transistor en een Harley Davidson. De buren noemden hem minachtend een nozem. Rond Jeff hing een waas van angst en geheimzinnigheid. Angst omwille van zijn symbolen van duisternis. Geheimzinnigheid omwille van het aantrekkelijk verbodene, het samenzweerderige, het willen behoren tot een klubje waaruit niet-ingewijden geweerd worden. De nozems, teddy boys, halbstarken, blousons noirs waren de eerste georganiseerde uitingen van jongerenverzet die het Europese vasteland bereikten.

Deel 1: Van charleston tot pogo

Jean Jacques Rousseau vond het kind uit, Dokter Albert Spock de baby, een marketingbureau de jeugd. De « roaring twenties ». De sleepjurken en de knevels van voor de eerste wereldoorlog werden vervangen door de flappers en de charleston. Rudolf Valentino en Hollywood stonden symbool voor de Amerikaanse droom, de radio en de Fordwagens voor vrijheid. Nieuwe ideeën schraagden de industrie. Dat betekende ook vrije tijd en geld. De jongere werd kommerciëel interessant. En alhoewel vooral rond de universiteiten en in de bourgeoismiddens het geld rolde, ontstond zo voor het eerst in de geschiedenis een type-maatschappij waarin jong-zijn en entertainment centraal stonden. Speciale noden werden gekreëerd. De mode promoveerde de jeugd tot ideaal.

De droom werd echter een nachtmerrie. Het hoofdpersonage uit **The Great Gatsby** (een boek van Scott Fitzgerald over de nieuwe rijken) pleegde zelfmoord, in Wall Street kraakte de beurs, vanuit Berlijn vertrokken tanks richting Poolse grens.

Na Hirosjima draait alles moeizaam. De oorlogswonden dienen gelikt, het vertrouwen is geschokt. Het Marshall-plan zorgt wel voor een materiële heropleving, maar er sluimert onvrede. De jeugd roert zich. Niet in de eerste plaats de burger-, maar de arbeidersjongere. Er is geen uitweg voor hem. Een routine job, een bekrompen omgeving. Een stramien als leven. Alleen het weekend geeft nog een kick. De danszaal, de muziek. Rock and roll: wild en agressief, de vuist van de na-oorlogse generatie. Met de opkomst van de rock and roll gebeurt ook het inlijven van het gedrag, het institutionaliseren, het verkommercialiseren. Het losbandige, het gevaarlijke wordt een koopwaar. Verzet wordt herleid tot een ballet: **West Side Story, Hair, Grease, When The Rain Begins To Fall**. Jeans, leer, bloemenhemden, zwarte kleren worden mode. Hip of punk zijn eén gril.

Uitersten ontstaan: de burger — want ook hij benijdt de rebelse James Dean, Mick Jagger of Johnny Rotten — neemt de levenswijze van de arbeider over. De tiener botst tussen onschuld en anarchie, tussen idealisme en egoïsme. Reakties tegen de gevestigde waarden, de heersende kultuurpatronen monden uit in subkulturen. Het herkennen van gelijkgezinden en het uiten van gemeenschappelijk protest via tekens: haardracht, kleding, taal, muziek.

Buiten de golfbewegingen van de massale groeperingen — teds, mods, rockers, skinheads, hippies, rudies, punks... — loopt er een tweede historische draad naar de na-oorlogse subkulturen: het rusteloze individu. Je komt hem tegen vanaf de romantiek: de ontheemde, de kulturele zwerver, de losgeslagen bohémien. Altijd op zoek, zichzelf dompelend in een andere wereld; de dekadent in de salons van Londen, de eksistentialist in de bruine kroegen van Parijs, de beatnik in de roadkafés langs de Amerikaanse autosnelwegen. Zijn protest is een persoonlijk protest, zijn houding is er een van wanhoop. Hij gaat een eenzame weg. Toch vindt hij soms bondgenoten langs de zelfkant van de maatschappij.

Het verhaal van de subkulturen is een triest verhaal. Over woede en machteloosheid. Over vrijheid en inkapseling. De muziek — de rock in al zijn gedaanten — begeleidt dit verhaal. In een duurzamer medium, het papier, zochten en vonden wij echter echo's van vergeten generaties, vergeten ideeën, maar met eenzelfde drang, eenzelfde stomend hart: een overwinning van de miskenning, een verlangen naar erkenning. Jack Kerouac, Vaughn Bodé, Alex, Mark Perry, Jotie 'T Hooft, vijf getuigenissen, vijf vreemden in een vreemde wereld.

RONALD GROSSEY

Bibliografie

Dick Hebdige — Subculture Methuen, London/New York, 1979.
Craig McGregor — Pop Goes the Culture — Pluto Press, Londen, 1984.
Simon Frith — Rock! — Elsevier, Amsterdam/Brussel, 1984.

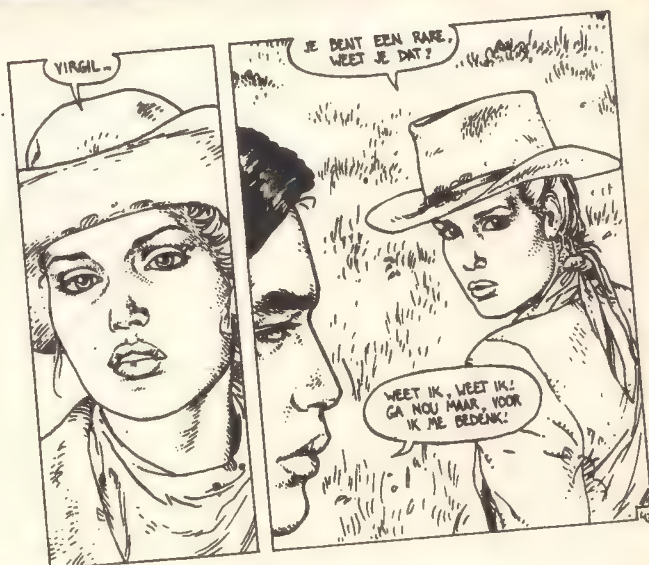
Vervolgt

DELGADITO
De cirkel geschonden

Vierde deel van de merkwaardige avonturen van de bijna androgyne Apache Delgadito. Verhalen met een aparte sfeer die je af en toe verrast doen opkijken. Auteur Paul Teng bekijkt de indianen op een genuanceerde manier. Delgadito is minder een klassieke stripheld dan wel een personage van vlees en bloed met boeiende, menselijke hebbelijkheden en kwaliteiten. Een figuur met karakter, kortom. Toch balanceert Teng in dit album soms op het randje van het lachwekkende. De reakties van zijn personages worden dan te eigentijds en daardoor ongeloofwaardig. Grafisch heeft deze nog jonge auteur heel wat buurtjeleen gespeeld bij anderen, maar hij is er wel in geslaagd een soliede basis te leggen voor een stijl die tot iets erg persoonlijks kan uitgroeien, al zijn in dit stadium de invloeden van bijvoorbeeld een Milo Manara nog duidelijk merkbaar. Om met plezier te lezen en met veel interesse te volgen.

Van dit album verscheen, ter gelegenheid van de 10de verjaardag van Uitgeverij Panda, een luxe, gebonden en door de auteur gesigneerde uitgave op honderd genummerde exemplaren, met in elk album een originele, ingekleurde tekening van Delgadito. Geïnteresseerden kunnen deze editie veiligheidshalve misschien het best bestellen bij de uitgeverij zelf. (Panda, Frederikstraat 953-959, 2514 LJ 's-Gravenhage)

Delgadito
De cirkel geschonden
Paul Teng

DE HELLE-PILOTEN

Het door sommigen langverwachte vervolg op «Operatie Apocalypsis», waarin Sonny Tuckson uit een palmboom dondert en nog op andere manieren poogt grappig te zijn, Ronald Reagan — de koning van de Verenigde Staten — na Grenada nu ook de strip verovert, Lady X hoe langer hoe meer op Sue Ellen Ewing gaat lijken en verder alles bij het oude blijft.
Het zal ons wel weer kwalijk genomen worden door lezers die «respekt» verwarren met «stomme adoratie» en die aktueel werk nog altijd beoordelen met verdiensten uit het verleden als maatstaf, maar we volharden in de boosheid: **Buck Danny** overleeft zichzelf. Technisch blijven de verhalen O.K. — geen wonder met een ouwe rot als Charlier als scenarist — maar verder is de reeks dringend aan vernieuwing toe.
Er komt nog een derde deel van dit verhaal. Na «De Hellepiloten» krijgen we nog «Vuur uit de hemel». Dat belooft.

Buck Danny
DE HELLEPILOTEN
Bergèse/Charlier
Uitg. Novedi

IN DE GREEP VAN HOWRAH

Naargelang de reeks **Stefan** vordert worden de gebreken duidelijker zichtbaar. Nogal magere verhalen, technisch weinig hoogstaande tekeningen van menselijke figuren... We wisten het, we aanvaarden het ook als zijnde eerder bijkomstig omdat **Stefan** andere dingen te bieden heeft die hedendaagse strips al te dikwijls missen: karakter, sfeer, verrassende wendingen.
In dit vierde album komen de «vrienden» van weleer diametraal tegenover mekaar te staan. In een drukkende, zweterige, na-mij-de-zondvloed sfeer rekenen Stefan en een jonge junkie op een geweldloze manier af met de kleine drugdealers die in naïeve jonge toeristen een riante bron van inkomsten vinden.
Ceppi maakt op een maximale manier gebruik van zijn decors om er het hoogtepunt van de handeling aan op te hangen en er echt een verhaal rond te weven. Het decor — de krioelende straten van Calcutta, de verkeersknoop Howrah Bridge — is een funktioneel **onderdeel** van het verhaal, geen exotische setting waarin het verhaal zich toevallig afspeelt.
Wat al die Zwitsers in India gezien hebben weet ik niet, maar ze brengen het er uitstekend van af.

In de greep van Howrah
Een avontuur van Stefan
Ceppi
Uitg. Casterman

BERMUDA DRIEHOEK

In een bundel van weekbladen verschenen op 10 maart 1980 stond er in Kuifje-dossier iets over de Bermuda driehoek. Zou het mogelijk zijn mij alle informatie die U daar over weet op te sturen?

Pieter Pecceu
Zomergem

Over de Bermuda driehoek zijn zodanig veel pseudo-wetenschappelijke werken verschenen (o.a. bij Kluwer, als ik me niet vergis) dat het me beter lijkt daarover gewoon een goede boekhandelaar te kontakteren.

ADRESSEN

Ik ben een trouw lezer van **Thorgal**, de man uit het Noorden. Ook bewonder ik Rosinski, de tekenaar van dit verhaal. Indien mogelijk zal ik graag zijn adres verkrijgen. Dank bij voorbaat.

Robby de Veirman
Gent

Adressen van tekenaars kunnen we jullie niet bezorgen. Dat hebben we overigens al de nodige keren geschreven in deze rubriek. Je kan de auteurs wel schrijven via de redaktie.

LIJFBLAD

In mijn lijfblad ontdekte ik vorige week toch wel iets wat me erg stoorde. Nee, ik heb het niet over de barslechte strip „De Grote Voorvader" van de gefrustreerden Franz en Vernal — daar ben ik aan gewoon geraakt en het stoort mij nog nauwelijks dat scenarist-hoofdredakteur (!) Vernal het blad regelmatig onveilig maakt met zijn ondermaatse verhalen. Waar ik het over heb is „De oorlog der walvissen" van **Bob Morane**, waarin Orca's worden voorgesteld als roofzuchtige roofvissen. Welnu: niets is minder waar! Orca's zijn vredelievende dieren die ook bijzonder intelligent zijn. Wat niet kan gezegd worden van de scenarist die een dergelijk verhaal schrijft, van een tekenaar die een dergelijk verhaal tekent en van een redaktie die een dergelijk verhaal aanneemt.

Guido Puis
Wommelgem

De verhalen van Bob Morane worden niet (meer) ter goedkeuring voorgelegd aan de redaktie. Coria en Vernes worden verondersteld goede verhalen te maken en de redaktie stond in dit geval dan ook voor een voldongen feit. Dezelfde opmerking werd hier ook gemaakt en doorgespeeld aan de auteurs. Wij hopen alleen maar dat onze lezers voldoende schrander zijn om dergelijke dingen niet als zoete koek te slikken. In elk geval bedankt voor je opmerking.

GA ZO VOORT!

Geachte heren. Dit is de eerste brief die ik schrijf. Ik moet altijd stilletjes lachen als ik lees wat sommige lezers schrijven, als ze dan zeggen «Ik lees Kuifje al 7 of 3 jaar en ik vind dit of dat maar zo of zo»... Ik zie en lees Kuifje al 39 jaar, vanaf mijn twee jaar. Ik weet nog atijd goed dat mijn broer met het eerste nummer aan boord kwam — toen voeren wij nog — en mijn vader heeft het mij toen helemaal voorgelezen. Ik denk dat ik dus wel mag zeggen dat Kuifje er heel wat op vooruit gegaan is. En als sommigen zeggen «dit of dat moet eruit» hebben ze het verkeerd. **Roodoog, Julie, Klaartje en Cecile, Meneer Edouard, Plato, Friebel en Guitepuit** mogen gerust in uw blad blijven. Ik vind ze steengoed. En als er verhalen in staan die ik niet goed vind sla ik ze gewoon over.
Er is wel één ding waar ik niet voor te vinden ben en dat zijn oude verhalen die terug gepubliceerd worden, want die heb ik allemaal al gezien. Dan is mijn 40 frank voor mij dus weggegooid geld. Als de lezers oude verhalen willen moeten ze maar de albums kopen die regelmatig terug verschijnen.
Neem mij niet kwalijk voor sommige fouten die ik misschien geschreven heb, maar ik heb maar vier jaar school gedaan. Dat kwam doordat wij op het schip voeren. Ik zeg maar één ding: ga zo voort als nu!
Met hartelijke groeten.

Karel Van Strydonck
Deurne

Hartelijk dank, Karel, voor je brief en voor het feit dat je ons blad blijft lezen. Als wij oude verhalen opnieuw publiceren doen we dat natuurlijk in de eerste plaats voor de jongste lezers. Dikwijls zijn die verhalen ook niet meer in album verkrijgbaar, tenzij misschien tegen onmenselijk hoge prijzen in antikwariaten en zo. Een vraagje nog... Was jij binnenschipper? Zou je ons nog eens een briefje willen schrijven waarin je wat meer vertelt over je be-

SPLIT ENZ

CONFLICTING EMOTIONS

A & M Records - AMLX 64963

De gimmick is de hond in het popkegelspel. De schminkdoos, de valstrik voor het imago. Slechts de groten kunnen ongestraft de maskara afvegen en blijvende roem oogsten. Leo Sayer, Peter Gabriel, Alice Cooper, The New York Dolls, David Bowie, zij toonden hun ware gelaat en lieten de lip niet hangen.

In de begindagen van de punk meerde een groep uit Nieuw-Zeeland aan de Engelse kust aan. De naam was Split Enz en zij hadden kuiven als hanen zo groot en tronies om alle pierrots en harkelijnen jaloers te maken. Dat was dan ook hun enige verdienste. Een aardigheidje, een gimmick. Muzikaal werd de groep onder het punkgeweld begraven. Maar «Nieuw-Zeeland boven» en Split Enz bleef bestaan. De poeder verdween en de komposities werden sterker. **Six Months in a Leaky Boat** was een behoorlijke popsong en toen Tim Finn solo zijn talent bewees (All through the Years, Fraction too much Friction) kon Nieuw-Zeeland de pas veroverde wimpel van Australië (Men at work, Icehouse, Flash in the Pan, Birthday Party) overnemen (waar huppelen er nog kangoeroes rond?).

De popmuziek blijft echter een doolhof voor Split Enz. Dat blijkt uit het onhandig zoeken naar de juiste stijl en de perfekte melodie, een tasten naar het goede ritme, het proberen los te komen van de Tim Finn sound. Vandaar wat missers op de **Conflicting Emotions LP. Strait Old Line** dobbert stuurloos tussen jazz, funk en close harmony. **Bullet Brain and Cactus Head** maakt van hetzelfde laken een pak. Een *Lucy in the Sky*-stemmetje, een rad pianootje, wat Arabische muziek. Veldverkenning. **Working up an Appetite** slaagt wel. Een vlammend ritme, botsende tamtams. **I wake up Every Night** wil ook niets anders dan rocken en roken en mag dat. Het best is **Conflicting Emotions** in de ballades. **Bon Voyage**, het stille afscheid van een zomerliefde, of **The Devil You Know**, een ingetogen slow. De vroegere hit **I got you** schemert door in de nieuwe single **Message to my Girl**. Het arrangement werd teruggeschroefd naar het bedaarde getokkel van een piano, de off-beat begeleiding en het afwezige koortje. Met **Conflicting Emotions** werd voor Split Enz het beeld definitief vervangen door het geluid.

ORGANISATOREN VAN STRIPGEBEURTENISSEN ALLERHANDE, OPGELET! DIT IS EEN BERICHT SPECIAAL VOOR JULLIE!

Bezorg ons een beknopt programma van de aktiviteiten die jullie organiseren (beurzen, signeerdagen etcetera) **ten minste zes weken voor de datum** waarop die aktiviteiten plaatsvinden.

Opname van jullie advertentie in deze rubriek is **geheel gratis!**

MAAK ER GEBRUIK VAN!

roep? Misschien zit daar wel een boeiend artikel voor Kuifje in...

BESTE HEREN EN MEVROUWEN VAN DE REDAKTIE!

Nogal een plechtig begin, hè? Ik vind jullie blad steengoed. Niets anders dan lof over jullie blad. Ik geef eerst en vooral één grote pluim aan alle tekenaars, scenaristen, redaktie enz. Hoe jullie die pluim gaan verdelen weet ik niet, dat laat ik aan jullie over. Ik geef Natasja Boudewijn gelijk dat ze vindt dat er teveel mopper-zeur-brieven in staan, maar ja, iedereen zijn mening nietwaar? De beste strips vind ik **Julie, Klaartje, Cecile en de anderen, Plato, Friebel en Guitepuit, Jugurtha, Aria, Rik Ringers, Thorgal, Harlekijn, Bob Morane, Knipoogje, Maria en Giel** en ga zo maar door. Ik vind de filmrubriek gewoon het einde, altijd leuke films zoals: Splash, Greystoke, Gremlins enz. Maar Indiana Jones and the Temple of Doom, nou dat vind ik gewoon het einde. Na Star Wars, alhoewel ik niet zou kunnen kiezen tussen Return of the Jedi en Indiana Jones, vond ik deze film echt vreselijk mooi. Gewoon suprieur. Het loont echt de moeite om naar de bios te gaan. Verder vind ik alle rubrieken in jullie blad tof. Eén vraag, anders blijf ik maar doorzeuren: komen **Chick Bill** en **Aria** terug? Zo, dat moest er even uit. Groetjes aan alle redaktieleden, tekenaars en scenaristen en vooral aan Danny De Laet. Groetjes.

Caroline Van Holsbeeck
Aalst

Om je pluim wordt nog altijd gevochten. Danny De Laet is aan de winnende hand... Om een heel kort antwoord op je vraag te geven: ja. Groetjes!

GEACHTE REDAKTIE

Ik lees al enige jaren Kuifje en kom tot de bevinding dat het blad qua inhoud en kwaliteit hoog boven de konkurrentie uitsteekt. Door middel van deze brief zou ik U willen vragen om Tibet van mijnentwege geluk te wensen, daar ik een grote favoriet ben van **Chick Bill, Kid Ordinn** en **Dog Bull.**

Als 31-jarige ben ik nogal

STRIP TOP X

Plaats	Titel	Held	Auteur(s)	Uitgeverij	Vorige week
1.	The Daily Star	Lucky Luke	Morris/Fauche Léturgie	Dargaud	(2)
2.	De 7 van Aromater	Storm	Lawrence/Lodewijk	Oberon	(1)
3.	Ebbehout	Kinderen v/d wind	Bourgeon	Oberon	(4)
4.	Amoris van Amoras	Suske en Wiske	Studio Vandersteen	Standaard	(3)
5.	De stunt van Stomp	Baard en Kale	Will/Maltaite Desberg	Dupuis	(5)
6.	Koude oorlog	421	Maltaite/Desberg	Dupuis	(11)
7.	Doodsbode/ De gevaarlijke mummies	Robert en Bertrand	Studio Vandersteen	Standaard	(7)
8.	De wraak van Ramses	Papyrus	De Gieter	Dupuis	(12)
9.	De gladiatoren van Marsia	Jugurtha	Franz/Vernal	Lombard	(10)
10.	De kraken	Rode Ridder	Biddeloo	Standaard	(2)
11.	De wilde wind	Buddy Longway	Derib	Lombard	(9)
12.	Hoezo werkelijkheid?	Axel Moonshine	Ribera/Godard	Dargaud	(—)

Deze rubriek komt tot stand dank zij de vriendelijke medewerking van gespecialiseerde boekhandels in Vlaanderen en Nederland.

«retro-minded» en in dit verband zou ik het volgende willen vragen: komen volgende Chick Bill-verhalen, al dan niet na voorpublikatie, in album uit:
3 schoten voor de senator
Kid de revolverheld
De gier van Wood City
De vier woestijnratten
Verder heb ik nog een alternatief voor de ideeënbus: daar ik een groot favoriet ben van E.P. Jacobs zou ik het volgende willen voorstellen: indertijd, om precies te zijn in 1974, verscheen het album «De U Straal» (de voorloper van **Blake en Mortimer**) in een voor mij afschuwelijk verminkte vorm, namelijk 46 platen in plaats van de oorspronkelijke 64 en met een totaal vernieuwde tekst.
Zou het niet mogelijk zijn het verhaal integraal uit te brengen met de originele tekst en tekeningen zoals het destijds verscheen in Bravo? Dit is misschien een tip voor de reeks Strip-Tips. Ik ben zeker dat het veel stripfanaten plezier zou doen. Verder wens ik het blad nog een goede toekomst.

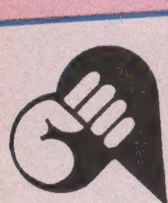
Jean-Marie Lepouttre
(sorry, Jean-Marie, je naam was niet zo duidelijk leesbaar...)
Roeselare

Gelukwensen werden overgemaakt aan Tibet en dankbaar in ontvangst genomen. Het zou best kunnen dat de verhalen die je noemt in de toekomst nog eens gebundeld worden. «De gier van Wood City» verschijnt alvast in mei 1985 in album, samen met het verhaal «Bloedige strijd zonder Kid Ordinn», dat in februari 1984 in dit blad verscheen. Ook je tip voor «De U Straal» werd genoteerd.

TOT VOLGENDE WEEK!

LEZERS,
DE BRIEVENRUBRIEK STAAT TEN ALLEN TIJDE VOOR JULLIE GRIEVEN OPEN. DE ADRESSEN ZIJN BEKEND:
POSTBUS 77
2040 AB ZANDVOORT
(voor Nederland)
P.-H.SPAAKLAAN 1-11
1070 BRUSSEL
(voor België)
TOT VOLGENDE WEEK!

FOTOWEDSTRIJD
«JONGEREN-KULTUUR»

Het **Frans Masereelfonds** organiseert een **fotowedstrijd** met als thema **Jongerenkultuur».**
De wedstrijd loopt tot 1 maart 1985 en staat open voor iedereen: jeugdclubs, jongerenverenigingen en individuen uit alle landen.
Onder het thema «jongerenkultuur» wordt verstaan het geheel van waardenbeleving door jongeren, beïnvloed door elementen als de financiële toestand, de opleiding en studies, de relatie met ouders en gezag en de sociaal-ekonomische krisis.
De deelnemers hebben volledige vrijheid betreffende de uitwerking van de thematiek.
De jury is samengesteld uit Herman Selleslags (Humo), Filip Claus (De Morgen), Walter Demulder en Michiel Hendryckx (De Gentenaar). Uit de ingezonden foto's worden er 50 geselekteerd die verwerkt zullen worden tot een fototentoonstelling.
De hoofdprijs bedraagt 20.000BF (fl. 1200). De prijsuitreiking gaat door te Gent op een nog te bepalen datum en plaats.
Het wedstrijdreglement en alle bijkomende inlichtingen zijn te bekomen bij het Masereelfonds, Tweebruggenstraat 13, 9000 GENT (tel. 091/25 38 53).